

CHARLES H. SPURGEON

Rond de enge poort

*Een vriendelijk gesprek met zoekenden
over het geloof in de Heere Jezus Christus*

Vertaald uit het Engels door Teun van der Plas
naar 'Around the Wicket Gate'

© 2026 Teun van der Plas

Inhoud

Voorwoord

Ontwaken

Alleen Jezus

Geloof in de Persoon van de Heere Jezus

Geloof is heel eenvoudig

Moeite met geloven

Een overzicht dat helpt

Een werkelijke belemmering

Over het opwerpen van vragen

Zonder geloof geen zaligheid

Aan hen die geloofd hebben

Voorwoord

| *‘Gaaf in door de enge poort’*

| *Mattheüs 7:13*

Miljoenen mensen bevinden zich in de afgelegen streken, ver van God en van de vrede. Voor hen bidden wij, en hen waarschuwen wij. Maar op dit moment hebben wij te maken met een kleiner gezelschap. Zij zijn niet ver van het koninkrijk, maar zijn tot vlak bij de enge poort gekomen, die aan het begin van de weg van het leven staat. Je zou denken dat zij zich zouden haasten om binnen te gaan. Boven de ingang staat immers een vrije en open uitnodiging, de poortwachter wacht om hen te verwelkomen, en er is maar deze ene weg naar het eeuwige leven. Wie het zwaarst beladen is, lijkt het eerst geneigd om naar binnen te gaan en de reis naar de hemel te beginnen. Maar wat scheelt de anderen?

Dat wil ik uitzoeken. Arme stakkers! Zij hebben al een lange weg afgelegd om te komen waar ze nu zijn, en de weg van de Koning, die zij zoeken, ligt vlak voor hen. Waarom slaan zij dan niet meteen de pelgrimsweg in?

Helaas, zij hebben een groot aantal redenen. Hoe dwaas die redenen ook zijn, er is een heel wijs man voor nodig om ze allemaal te beantwoorden. Ik kan niet beweren dat ik dat kan. Alleen de Heere Zelf kan de dwaasheid wegnemen die in hun hart gebonden is, en hen ertoe brengen de grote, beslissende stap te zetten. Toch werkt de Heere door middelen. En ik heb dit boekje geschreven in de vurige hoop dat Hij erdoor zal werken tot dat gezegende doel: dat zoekenden komen tot een onmiddellijk, eenvoudig vertrouwen op de Heere Jezus.

Wie de stap van het geloof niet zet en zo de weg naar de hemel niet inslaat, zal verloren gaan. Het zal verschrikkelijk zijn om vlak buiten de poort van het leven te sterven. Bijna gered, maar helemaal verloren! Dat is de allerverschrikkelijkste toestand. Iemand die vlak buiten de ark van Noach stond, zou verdronken zijn. De doodslager die dicht bij de muur van de vrijstad was, maar er toch buiten stond, zou gedood worden. En wie op nog geen yard van Christus af is en Hem toch niet heeft vertrouwd, zal verloren gaan. Daarom is het mij bittere ernst om mijn aarzelende vrienden over de drempel te krijgen. 'Kom binnen! Kom binnen!' is mijn dringende smeekbede. 'Waarom zoudt gij buiten staan?' is mijn ernstige vraag. Moge de Heilige Geest mijn pleidooi krachtig maken bij velen die deze bladzijden inkijken! Moge Hij door Zijn eigen almachtige kracht meteen geloof in de ziel scheppen!

Mijn lezer, als God dit boek voor u tot zegen maakt, bewijs de schrijver dan deze dienst. Leen uw eigen exemplaar uit aan iemand die nog bij de poort talmt, of koop er een ander en geef dat weg. Want zijn grote verlangen is dat dit boekje tot nut mag zijn voor vele duizenden zielen.

Dit boek wordt aan God toevertrouwd, want zonder Zijn genade komt er van alles wat erin geschreven staat niets terecht.

C. H. Spurgeon

Ontwaken

Heel veel mensen maken zich geen enkele zorg over de eeuwige dingen. Zij geven meer om hun katten en honden dan om hun ziel. Het is een grote barmhartigheid wanneer wij ertoe gebracht worden om na te denken over onszelf en over hoe wij staan tegenover God en de eeuwige wereld. Dat is heel vaak een teken dat de zaligheid naar ons toe komt. Van nature houden wij niet van de onrust die geestelijke bezorgdheid ons bezorgt, en als luiaards proberen wij weer in slaap te vallen. Dat is grote dwaasheid. Het is immers levensgevaarlijk om zo luchthartig te doen, nu de dood zo dichtbij is en het oordeel zo zeker. Als de Heere ons verkoren heeft tot het eeuwige leven, zal Hij ons niet laten terugkeren tot onze sluimer. Als wij verstandig zijn, zullen wij bidden dat onze bezorgdheid over onze ziel nooit ophoudt voordat wij werkelijk en waarachtig gered zijn. Laten wij van harte zeggen:

Hij Die in mijn plaats heeft geleden,
zal mijn Geneesheer zijn;
ik wil mij niet laten troosten,
totdat Jezus mij troost.

Het zou verschrikkelijk zijn om dromend naar de hel te gaan en daar onze ogen op te heffen, met een grote kloof tussen ons en de hemel. Even verschrikkelijk zal het zijn om wakker geschud te worden om de toekomstige toorn te ontvlieden, en dan die waarschuwendende invloed van ons af te schudden en terug te keren tot onze ongevoeligheid. Ik merk dat wie zijn overtuiging van zonde onderdrukt en in zijn zonden voortgaat, de volgende keer niet zo gemakkelijk meer geraakt wordt. Elke ontwaking die wordt weggeworpen, laat de ziel slaperiger achter dan tevoren. Zij wordt dan minder vatbaar om opnieuw tot heilige gevoelens te worden gewekt. Daarom moet ons hart diep verontrust zijn bij de gedachte dat het zijn onrust op een andere dan de juiste manier kwijt zou raken. Iemand die jicht had, werd daarvan genezen door een kwakzalversmiddel. Dat dreef de ziekte naar binnen, en de patiënt stierf. Van zielennoed genezen worden door een valse hoop zou een verschrikkelijke zaak zijn. Het middel zou erger zijn dan de kwaal. Het is veel beter dat de tederheid van ons geweten ons jarenlang angst bezorgt, dan dat wij die tederheid kwijtraken en omkomen in de hardheid van ons hart.

Toch is ontwaken niet iets om in te rusten, of om maand na maand te willen laten voortduren. Als ik geschrokken overeind schiet en merk dat mijn huis in

brand staat, ga ik niet op de rand van mijn bed zitten en tegen mezelf zeggen: 'Ik hoop dat ik echt wakker ben! Ik ben werkelijk heel dankbaar dat ik niet ben blijven slapen!' Nee, ik wil ontkomen aan de dood die mij bedreigt. Dus haast ik mij naar de deur of naar het raam, om naar buiten te komen en niet om te komen waar ik ben. Wakker geschud worden en toch niet aan het gevaar ontkomen, zou een twijfelachtige weldaad zijn. Bedenk wel: ontwaken is nog geen zaligheid. Iemand kan weten dat hij verloren is, en toch nooit gered worden. Hij kan tot nadenken gebracht worden, en toch in zijn zonden sterven. Als u ontdekt dat u failliet bent, worden uw schulden niet betaald doordat u ze overdenkt. Iemand kan het hele jaar door zijn wonden bekijken, maar ze komen er geen stap dichterbij genezing door dat hij de pijn ervan voelt en ze telt. Het is een van de listen van de duivel om iemand te verleiden tevreden te zijn met een besef van zonde. Een andere list van dezelfde bedrieger is de zondaar in te fluisteren dat vertrouwen op Christus alleen niet genoeg is. Hij zou eerst een zekere mate van wanhoop moeten meebrengen om die aan het volbrachte werk van de Zaligmaker toe te voegen. Onze ontwakingen zijn er niet om de Zaligmaker te helpen, maar om ons tot de Zaligmaker te helpen. Het is ongerijmd om te denken dat mijn gevoel van zonde moet meehelpen om de zonde weg te nemen. Het is alsof ik zou zeggen dat water mijn gezicht niet kan reinigen, tenzij ik eerst langer in de spiegel heb gekeken en de roetvlekken op mijn voorhoofd heb geteld. Het besef dat men de zaligheid door genade

nodig heeft, is een heel gezond teken. Maar men heeft wijsheid nodig om het op de juiste manier te gebruiken en er geen afgod van te maken.

Sommigen lijken wel verliefd te zijn geworden op hun twijfels, hun vrez en hun benauwdheden. U krijgt hen niet los van hun verschrikkingen; ze lijken ermee getrouwd. Men zegt dat het grootste probleem met paarden, als hun stal in brand staat, is dat ze niet uit hun box te krijgen zijn. Als ze zich maar lieten leiden, zouden ze aan de vlammen kunnen ontkomen. Maar ze lijken verlamd van angst. Zo verhindert de angst voor het vuur dat ze aan het vuur ontkomen. Lezer, zal juist uw angst voor de toekomstige toorn verhinderen dat u eraan ontkomt? Wij hopen van niet.

Iemand die lang in de gevangenis had gezeten, wilde er niet uit. De deur stond open, maar hij smeekte zelfs met tranen of hij mocht blijven waar hij zo lang was geweest. Verknocht aan de gevangenis! Getrouwd met de ijzeren grendels en het gevangeniseten! Die gevangene moet toch wel een beetje in de war zijn geweest! Wilt u een ontwaakte blijven, en verder niets? Verlangt u er niet naar om meteen vergeving te ontvangen? Als u zou willen blijven hangen in angst en vrees, dan moet u toch ook een beetje uw verstand kwijt zijn! Als er vrede te krijgen is, neem die dan meteen! Waarom zou u blijven in de duisternis van de kuil, waar uw voeten wegzinken in het modderige slijk? Er is licht te krijgen, wonderbaar en hemels licht. Waarom zou u in het duister blijven liggen

en in angst sterven? U weet niet hoe dicht de zaligheid bij u is. Als u dat wist, zou u zeker uw hand uitsteken en haar grijpen. Want daar is zij, en u hoeft haar alleen maar te nemen.

Denk niet dat gevoelens van wanhoop u geschikt zouden maken voor de genade. Toen de pelgrim op weg naar de enge poort in de poel Mistrouwen tuimelde, denkt u dan dat het vuile slijk van die poel, dat aan zijn kleren bleef kleven, hem aanbeval om aan het begin van de weg gemakkelijker te worden toegelaten? Zo is het niet. De pelgrim dacht dat helemaal niet, en u mag dat ook niet denken. Niet wat u voelt, zal u redden, maar wat Jezus voelde. Zelfs als gevoelens enige genezende kracht hadden, dan zouden het goede gevoelens moeten zijn. En het gevoel dat ons doet twijfelen aan de macht van Christus om te redden, en dat verhindert dat wij in Hem de zaligheid vinden, is allesbehalve een goed gevoel. Het is een wreed onrecht tegenover de liefde van Jezus.

Onze vriend is bij ons op bezoek gekomen en is met de trein, de tram of de omnibus door ons drukke Londen gereisd. Plotseling wordt hij bleek. Wij vragen hem wat er aan de hand is, en hij antwoordt: 'Ik ben mijn portefeuille kwijt, en daar zat al het geld in dat ik op de wereld heb.' Hij noemt het bedrag tot op de penny en beschrijft de cheques, wissels, bankbiljetten en munten. Wij zeggen hem dat het een grote troost voor hem moet zijn dat hij zo nauwkeurig weet hoe groot zijn verlies is. Hij lijkt de waarde van onze troost niet in te zien. Wij verzekeren

hem dat hij dankbaar moet zijn dat hij zich zo helder bewust is van zijn verlies. Want veel mensen zouden hun portefeuille kwijt kunnen raken en dan helemaal niet kunnen berekenen wat ze verloren hebben. Toch wordt onze vriend er niet in het minst door opgebeurd. 'Nee', zegt hij, 'weten wat ik kwijt ben, helpt mij niet om het terug te krijgen. Vertel mij waar ik mijn bezit kan vinden, dan hebt u mij echt een dienst bewezen. Maar alleen weten wat ik kwijt ben, is helemaal geen troost.' Zo is het ook heel juist om te geloven dat u gezondigd hebt en dat uw ziel aan de gerechtigheid van God verbeurd is. Maar dat zal u niet redden. De zaligheid komt niet doordat wij onze eigen ondergang kennen, maar doordat wij de verlossing die in Christus Jezus bereid is, volledig aangrijpen. Iemand die weigert op de Heere Jezus te zien, maar blijft stilstaan bij zijn zonde en ondergang, doet ons denken aan een jongen die een shilling door een open rooster in een Londens riool had laten vallen. Hij bleef daar urenlang staan en vond troost in het zeggen: 'Hij rolde precies daar naar binnen! Precies tussen die twee ijzeren staven zag ik hem naar beneden gaan.' Arme ziel! Hij kon zich de bijzonderheden van zijn verlies nog lang herinneren voordat hij op die manier ook maar één penny terug in zijn zak kreeg om er een stuk brood voor te kopen. U ziet waar deze gelijkenis op doelt; doe er uw voordeel mee.

Alleen Jezus

Wij kunnen de zoekende ziel niet te vaak en niet te duidelijk zeggen dat haar enige hoop op zaligheid ligt in de Heere Jezus Christus. Die hoop ligt volledig in Hem, uitsluitend en alleen. Om zowel van de schuld als van de macht van de zonde te redden, is Jezus volkomen genoegzaam. Zijn naam wordt Jezus genoemd, ‘want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.’ Wij weten ‘dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde, de zonden te vergeven’. Hij is in de hoogte verhoogd ‘om ... te geven bekering en vergeving der zonden’. Het behaagde God van oudsher een weg van zaligheid te bedenken die helemaal in Zijn eniggeboren Zoon besloten zou liggen. Om deze zaligheid op de juiste wijze tot stand te brengen, werd de Heere Jezus mens. En in gedaante gevonden als een mens, werd Hij gehoorzaam tot de dood, ja, de dood van het kruis. Als er een andere weg van verlossing mogelijk was geweest, dan zou de beker van bitterheid aan Hem voorbijgegaan zijn. Het spreekt vanzelf dat de Lieweling van de hemel niet gestorven zou zijn om ons te

redden, als wij tegen minder hoge kosten gered hadden kunnen worden. Oneindige genade voorzag in het grote offer. Oneindige liefde onderwierp zich om onzentwil aan de dood. Hoe kunnen wij ook maar dromen dat er een andere weg zou zijn dan de weg die God tegen zo'n prijs heeft gebaand, en die in de Heilige Schrift zo eenvoudig en zo dringend wordt voorgesteld? Het is zeker waar: 'En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.'

Te veronderstellen dat de Heere Jezus de mensen maar half gered heeft, en dat er nog een of ander 'werk' of gevoel van henzelf nodig is om Zijn werk te voltooien, is goddeloos. Wat hebben wij dat aan Zijn bloed en gerechtigheid zou kunnen worden toegevoegd? 'Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed.' Kunnen die op het kostbare weefsel van Zijn goddelijke gerechtigheid worden gelapt? Lompen en fijn wit linnen! Ons schuim en Zijn zuivere goud! Het is een belediging voor de Zaligmaker om zoiets ook maar te bedenken. Wij hebben al genoeg gezondigd, zonder dit nog aan al onze andere overtredingen toe te voegen.

Stel dat wij enige gerechtigheid hadden waarop wij konden roemen. Stel dat onze vijgenbladeren breder waren dan gewoonlijk, en niet zo volkomen verwelkten. Dan nog zou het wijs zijn om ze af te leggen en die gerechtigheid aan te nemen die God veel meer moet behagen dan iets van onszelf. De Heere moet in Zijn Zoon

meer zien wat Hem aangenaam is dan in de besten van ons. De besten van ons! Die woorden klinken spottend, hoewel ze niet zo bedoeld waren. Wat is er bij wie van ons ook maar 'best' te noemen? 'Er is niemand, die goed doet, ook niet een.' Ik die deze regels schrijf, wil volmondig bekennen dat ik geen draad goedheid van mijzelf heb. Ik zou er nog niet eens een lomp van kunnen maken, of zelfs maar een stukje van een lomp. Ik ben volkomen berooid. Maar als ik het mooiste kleed van goede werken had dat zelfs de hoogmoed zich kan voorstellen, dan zou ik het verscheuren. Dan zou ik niets anders aantrekken dan de klederen van het heil, die de Heere Jezus om niet geeft uit de hemelse kleerkast van Zijn eigen verdiensten.

Het verheerlijkt onze Heere Jezus Christus het meest wanneer wij alle goeds van Hem alleen verwachten. Zo behandelen wij Hem zoals Hij verdient behandeld te worden. Want Hij is Die Hij is, en buiten Hem is er niemand meer. Wij moeten ons naar Hem toe wenden en behouden worden. Zo behandelen wij Hem ook zoals Hij graag behandeld wordt. Want Hij nodigt allen die vermoeid en belast zijn uit om tot Hem te komen, en Hij zal hun rust geven. Wie zich inbeeldt dat Hij niet volkomen kan zalig maken, stelt de Heilige Israëls een perk en werpt een smet op Zijn macht. Of hij belastert het liefdevolle hart van de Vriend van zondaren, en trekt Zijn liefde in twijfel. In beide gevallen zouden wij een wrede en moedwillige zonde begaan tegen de teerste punten

van Zijn eer. Dat zijn Zijn vermogen en Zijn bereidheid om allen te redden die door Hem tot God gaan.

Het meisje dat door het vuur in gevaar is, klampt zich eenvoudig vast aan de brandweerman en vertrouwt alleen op hem. Zij stelt geen enkele vraag over de kracht van zijn armen en benen om haar te dragen, of over de ijver van zijn hart om haar te redden. Zij klampt zich alleen maar vast. De hitte is verschrikkelijk, de rook is verblindend, maar zij klampt zich vast, en haar redder brengt haar snel in veiligheid. Klamp u met datzelfde kinderlijke vertrouwen vast aan Jezus, Die u kan en wil wegdragen uit het gevaar van de vlammen van de zonde.

Wie de Heere Jezus is, moet ons met het volste vertrouwen vervullen. Omdat Hij God is, is Hij almachtig om te redden. Omdat Hij mens is, is Hij vervuld met alle volheid om te zegenen. Omdat Hij God en mens is in één majesteitelijke Persoon, ontmoet Hij de mens in zijn schepselstaat en God in Zijn heiligheid. De ladder is lang genoeg om te reiken van Jakob, die neergeworpen op de aarde ligt, tot Jehova, Die in de hemel regeert. Een andere ladder aandragen zou betekenen dat wij veronderstellen dat Hij de afstand niet heeft kunnen overbruggen, en dat zou Hem zwaar onteren. Als zelfs iets toedoen aan Zijn woorden een vloek over ons brengt, wat moet het dan zijn om te doen alsof wij iets aan Hemzelf kunnen toevoegen? Bedenk dat Hij Zelf de Weg is. Wie veronderstelt dat wij op de een of andere manier iets aan die goddelijke weg moeten toevoegen, is aanmatigend

genoeg om te denken dat hij iets aan Hem kan toevoegen. Weg met zo'n gedachte! Verafschuw haar zoals u godslastering zou verafschuwen. Want in wezen is zij de ergste godslastering tegen de Heere van de liefde.

Met een prijs in onze hand tot Jezus komen zou onverdraaglijke hoogmoed zijn, zelfs als wij een prijs hadden die wij konden meebrengen. Wat heeft Hij van ons nodig? Wat zouden wij kunnen meebrengen als Hij het wel nodig had? Zou Hij de onschatbare zegeningen van Zijn verlossing verkopen? Zou Hij wat Hij met Zijn hartenbloed tot stand heeft gebracht, met ons ruilen tegen onze tranen en geloften, of tegen ceremoniële plichten, gevoelens en werken? Zo ver is het met Hem niet gekomen dat Hij Zichzelf te koop moet aanbieden. Hij zal om niet geven, zoals bij Zijn koninklijke liefde past. Maar wie Hem een prijs aanbiedt, weet niet met Wie hij te maken heeft, en ook niet hoe zwaar hij Zijn vrijmachtige Geest bedroeft. Zondaars met lege handen mogen hebben wat zij willen. Alles wat zij maar nodig kunnen hebben, is in Jezus, en Hij geeft het als zij erom vragen. Maar wij moeten geloven dat Hij alles en in allen is. En wij mogen het niet wagen ook maar één woord te zeggen over het voltooien van wat Hij volbracht heeft, of over het geschikt maken van onszelf voor wat Hij ons als onwaardige zondaars geeft.

De reden waarom wij door het geloof in de Heere Jezus op vergeving van zonden en eeuwig leven mogen hopen, is dat God het zo heeft bepaald. Hij heeft Zich in

het evangelie verbonden om allen te redden die oprecht op de Heere Jezus vertrouwen, en Hij zal nooit op Zijn belofte terugkomen. Hij heeft zo'n welbehagen in Zijn eniggeboren Zoon, dat Hij behagen heeft in allen die Hem aangrijpen als hun enige hoop. De grote God Zelf heeft hem aangegrepen die Zijn Zoon heeft aangegrepen. Hij werkt de zaligheid uit voor allen die die zaligheid verwachten van de eens geslachte Verlosser. Omwille van de eer van Zijn Zoon zal Hij niet toelaten dat wie op Hem vertrouwt, beschaamd wordt. 'Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven', want de eeuwig levende God heeft hem tot Zich genomen en hem deel gegeven aan Zijn leven. Als alleen Jezus uw vertrouwen is, hoeft u niet te vrezen dat u niet werkelijk gered zult worden, zowel nu als op de dag van Zijn verschijning.

Wanneer iemand vertrouwt, is er een punt van eenheid tussen hem en God, en die eenheid waarborgt zegen. Het geloof redt ons, omdat het ons Christus Jezus doet vastgrijpen. En Hij is één met God, en zo brengt het geloof ons in verbinding met God. Men heeft mij verteld dat jaren geleden, boven de Niagarawatervallen, een boot omsloeg. Twee mannen werden door de stroom meegesleurd. Mensen op de oever slaagden erin een touw naar hen toe te laten drijven, en zij grepen het allebei vast. De een hield het stevig vast en werd veilig naar de kant getrokken. Maar de ander zag een grote boomstam voorbijdrijven. Onverstandig liet hij het touw los en klampte zich vast aan het grote stuk hout, omdat dat van de twee het grootste was en blijkbaar beter om zich aan

vast te houden. Helaas! De boomstam ging met de man erop recht over de enorme afgrond, omdat er geen verbinding was tussen het hout en de oever. De grootte van de boomstam was voor hem die hem vastgreep van geen nut. Er was een verbinding met de oever nodig om veilig te zijn. Zo is het ook als iemand vertrouwt op zijn werken, op zijn gebeden of aalmoezen, op de sacramenten of op iets dergelijks: hij zal niet gered worden, omdat er geen verbinding is tussen hem en God door Christus Jezus. Maar het geloof, al lijkt het misschien een dun koordje, is aan de kant van de oever in de hand van de grote God. Oneindige kracht haalt de verbindingslijn binnen en trekt zo de mens weg van het verderf. O, hoe zalig is het geloof, want het verenigt ons met God door de Zaligmaker Die Hij heeft aangesteld, namelijk Jezus Christus! O lezer, is dit niet gewoon gezond verstand? Denk er eens over na. En moge er spoedig een band van eenheid zijn tussen u en God, door uw geloof in Christus Jezus!

Geloof in de Persoon van de Heere Jezus

Er bestaat onder de mensen een ellendige neiging om Christus Zelf buiten het evangelie te laten. Dan kunnen ze net zo goed het meel uit het brood weglaten. Mensen horen de weg van de zaligheid uitleggen en stemmen ermee in. Ze vinden hem Schriftuurlijk en in alle opzichten passend bij hun eigen toestand. Maar ze vergeten dat een plan niets uithaalt als het niet wordt uitgevoerd. Bij de zaligheid is hun eigen, persoonlijke geloof in de Heere Jezus onmisbaar. Een weg naar York brengt mij er niet; ik moet hem zelf afreizen. Alle gezonde leer die ooit geloofd is, zal nooit één mens behouden, tenzij hij zelf zijn vertrouwen op de Heere Jezus stelt.

De heer Macdonald vroeg de bewoners van het eiland St. Kilda hoe een mens behouden moet worden. Een oude man antwoordde: 'We zullen behouden worden als we ons bekeren, onze zonden laten varen en ons tot God wenden.' 'Ja,' zei een vrouw van middelbare leeftijd, 'en

dat ook met een oprecht hart.' 'Zeker,' vulde een derde aan, 'en met gebed.' Een vierde voegde eraan toe: 'Het moet wel het gebed van het hart zijn.' 'En we moeten ook ijverig zijn,' zei een vijfde, 'in het onderhouden van de geboden.' Zo had ieder zijn penninkje bijgedragen. Ze hadden het gevoel dat er een heel behoorlijke geloofsbelijdenis was samengesteld, en ze keken en luisterden allemaal of de prediker het goedkeurde. Maar ze hadden zijn diepste medelijden opgewekt. Hij moest bij het begin beginnen en hun Christus prediken. Het vleselijke verstand stippelt altijd voor zichzelf een weg uit waarop het eigen ik kan werken en groot worden. Maar de weg van de Heere is precies het omgekeerde. De Heere Jezus zegt het heel beknopt in Markus 16:16: 'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.'

Geloven en gedoopt worden zijn geen verdiensten om op te roemen. Ze zijn zo eenvoudig dat alle roem uitgesloten is en de vrije genade de erepalm draagt. Deze weg van zaligheid is gekozen, opdat men zou zien dat hij alleen uit genade is. Misschien is de lezer nog niet behouden. Wat is daarvan de reden? Denkt u dat de weg van de zaligheid, zoals die in de aangehaalde tekst wordt aangewezen, twijfelachtig is? Bent u bang dat u niet behouden zou worden als u hem volgde? Hoe kan dat, terwijl God Zijn eigen woord heeft verpand voor de zekerheid ervan? Hoe kan iets falen wat God voorschrijft en waarbij Hij een belofte geeft? Vindt u het heel gemakkelijk? Waarom doet u het dan niet? Juist omdat het zo gemakkelijk is, hebben zij die het verwaarlozen

geen enkele verontschuldiging. Als u bereid was geweest een groot ding te doen, wees dan niet zo dwaas het kleine ding te verwaarlozen. Geloven is vertrouwen op Christus Jezus, op Hem leunen. Met andere woorden: ophouden op uzelf te vertrouwen en op de Heere Jezus steunen. Gedoopt worden is u onderwerpen aan de inzetting die onze Heere in de Jordaan vervulde. De bekeerlingen op de Pinksterdag onderwierpen zich eraan, en de stokbewaarder gehoorzaamde er nog in de nacht van zijn bekering aan. Het is de uiterlijke belijdenis die altijd met het innerlijke geloof gepaard behoort te gaan. Het uiterlijke teken behoudt niet, maar het beeldt ons sterven, begraven worden en opstaan met Jezus voor ons uit. Net als het Avondmaal van de Heere mag het niet verwaarloosd worden.

Waar het om gaat, is dat u in Jezus gelooft en uw geloof belijdt. Gelooft u in Jezus? Laat dan uw vrees varen, beste vriend: u zult behouden worden. Bent u nog altijd ongelovig? Bedenk dan dat er maar één deur is. Als u daar niet door wilt ingaan, moet u in uw zonden omkomen. De deur is er wel, maar wat hebt u eraan als u er niet door ingaat? Het is noodzakelijk dat u het gebod van het evangelie gehoorzaamt. Niets kan u behouden als u niet naar de stem van Jezus luistert en werkelijk en in waarheid doet wat Hij zegt. Denken en voornemens maken is niet genoeg. U moet er werk van maken, want alleen als u werkelijk gelooft, zult u waarlijk voor God leven.

Ik hoorde van een vriend die er sterk naar verlangde het middel te zijn tot de bekering van een jongeman. Iemand zei tegen hem: 'U kunt wel naar hem toe gaan en met hem praten, maar verder dan hij is, krijgt u hem niet, want hij is buitengewoon goed op de hoogte van het plan van de zaligheid.' Dat was ook in hoge mate zo. Toen onze vriend met de jongeman begon te spreken, kreeg hij dan ook als antwoord: 'Ik ben u heel dankbaar, maar ik weet niet of u mij veel kunt vertellen. Ik ken en bewonder al lang het plan van de zaligheid door het plaatsvervangende offer van Christus.' Helaas! Hij rustte in het plan, maar hij had niet in de Persoon geloofd. Het plan van de zaligheid is heerlijk, maar het kan ons niets baten als we niet persoonlijk in de Heere Jezus Christus Zelf geloven. Wat hebt u aan de bouwtekening van een huis als u het huis zelf niet binnengaat? De man die buiten in de regen zit, heeft weinig troost van de tekeningen die voor hem uitgespreid liggen. Wat hebt u aan het patroon van een kledingstuk als u geen lap hebt om uzelf te bedekken? Hebt u nooit gehoord van het Arabische stamhoofd in Caïro? Hij was erg ziek en ging naar de zendeling, en die zei dat hij hem een recept kon geven. Dat deed hij, en een week later vond hij de Arabier er niets beter aan toe. 'Hebt u mijn recept ingenomen?' vroeg hij. 'Ja, ik heb het papier tot op het laatste snippertje opgegeten.' Hij droomde dat hij genezen zou worden door het geschrift van de geneesheer op te eten; dat geschrift zou ik het plan van het geneesmiddel kunnen noemen. Hij had het recept moeten laten klaarmaken. Dan had het hem goed

kunnen doen, als hij de drank had ingenomen. Het recept doorslikken kon hem niet helpen. Zo is het ook met de zaligheid. Het is niet het plan van de zaligheid dat behouden kan. Het is de uitvoering van dat plan door de Heere Jezus in Zijn dood voor ons, en het aannemen daarvan door ons. Onder de Joodse wet bracht de offeraar een jonge stier en legde zijn handen erop. Dat was geen droom, theorie of plan. In het offerdier vond hij iets tastbaars, dat hij kon vastpakken en aanraken. Zo steunen ook wij op het werkelijke en ware werk van Jezus, het meest wezenlijke dat er onder de hemel is. We komen door het geloof tot de Heere Jezus en zeggen: 'God heeft hier een verzoening verschaft en ik neem haar aan. Ik geloof in wat aan het kruis volbracht is. Ik ben ervan overtuigd dat de zonde door Christus is weggedaan, en ik rust op Hem.' Als u behouden wilt worden, moet u verder komen dan het aannemen van plannen en leerstukken. U moet komen tot het rusten in de goddelijke Persoon en het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus. Beste lezer, wilt u Christus nu aannemen?

Jezus nodigt allen die vermoeid en belast zijn uit om tot Hem te komen, en Hij zal hun rust geven. Dat belooft Hij niet aan wie alleen maar over Hem droomt. Zij moeten komen, en zij moeten tot Hém komen. Niet alleen tot de kerk, tot de doop, tot het rechtzinnige geloof of tot iets anders dat minder is dan Zijn goddelijke Persoon. Toen de koperen slang in de woestijn werd opgericht, moest het volk niet zien naar Mozes, niet naar de tabernakel en

niet naar de wolkkolom, maar naar de koperen slang zelf. Kijken was niet genoeg als ze niet naar het juiste voorwerp keken. En het juiste voorwerp was niet genoeg als ze niet keken. Het was niet genoeg dat ze iets wisten van de koperen slang. Ieder van hen moest er zelf naar zien. Iemand die ziek is, kan veel van geneeskunde weten en toch sterven als hij de genezende drank niet werkelijk inneemt. We moeten Jezus aannemen, want 'zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden'. Leg de nadruk op twee woorden: we moeten Hém aannemen, en we moeten Hem ánnemen. We moeten de deur wijd openzetten en Christus Jezus binnenlaten, want 'Christus onder u' is 'de Hoop der heerlijkheid'. Christus mag voor ons geen mythe, geen droom en geen schim zijn, maar werkelijk mens en waarachtig God. En ons aannemen van Hem mag geen gedwongen of geveinsde aanvaarding zijn. Het moet de hartelijke en blijde instemming en toestemming van de ziel zijn dat Hij het al in al van onze zaligheid zal zijn. Zullen we niet direct tot Hem komen en Hem tot ons enige vertrouwen maken?

De duif wordt door de havik opgejaagd en vindt geen veiligheid voor haar rusteloze vijand. Ze heeft geleerd dat er voor haar een schuilplaats is in de kloof van de rots, en ze haast zich daarheen met blijde vleugelslag. Is ze eenmaal helemaal in haar toevluchtsoord geborgen, dan vreest ze geen roofvogel meer. Maar als ze zich niet in de rots verborg, zou haar vijand haar grijpen. De rots zou de duif niets baten als de duif de kloof niet binnenging. Het

hele lichaam moet in de rots verborgen zijn. Al vonden tienduizend andere vogels daar een burcht, dan zou dat nog niet die ene duif redden die nu door de havik wordt achtervolgd! Zij moet zichzelf helemaal in de schuilplaats begeven en zich in haar toevluchtsoord verbergen, anders verliest ze haar leven aan de verderver.

Wat een beeld van het geloof is dit! Het is het ingaan in Jezus, het schuilen in Zijn wonden.

| *‘Rots der eeuwen, voor mij gekloofd,
laat mij mij verbergen in U.’*

De duif is uit het zicht. Alleen de rots is te zien. Zo schiet de schuldige ziel door het geloof de doorstoken zijde van Jezus binnen en is in Hem verborgen, uit het zicht van de wrekende gerechtigheid. Maar ieder moet persoonlijk bij Jezus om beschutting aankloppen. En juist dat stellen zovelen van dag tot dag uit, totdat te vrezen is dat zij in hun zonden zullen sterven. Wat een vreselijk woord is dat! Onze Heere zei het tegen de ongelovige Joden, en Hij zegt hetzelfde tegen ons op dit moment: ‘Indien gij niet gelooft, dat Ik Die ben, gij zult in uw zonden sterven.’ Het doet het hart beven bij de gedachte dat zelfs maar één van hen die deze regels lezen, nog tot die ellendige schare kan behoren die zo zal omkomen. Moge de Heere het in Zijn grote genade voorkomen!

Onlangs zag ik een merkwaardig schilderij, dat ik zal gebruiken als illustratie van de weg van de zaligheid door het geloof in Jezus. Een misdadiger had een misdaad begaan waarvoor hij moest sterven. Maar het was in

vroeger tijden, toen kerken als vrijplaatsen golden waar misdadigers zich konden verbergen en zo aan de dood ontkomen. Zie de overtreder! Hij rent naar de kerk, en de wachters achtervolgen hem met getrokken zwaarden, dorstend naar zijn bloed! Ze volgen hem tot aan de kerkdeur. Hij stormt de trappen op. Juist als ze hem bijna inhalen en hem op de drempel van de kerk in stukken willen houwen, komt de bisschop naar buiten. Hij houdt het kruis omhoog en roept: 'Terug, terug! Belek de voorhoven van Gods huis niet met bloed! Terug!' De woeste soldaten hebben direct ontslag voor het zinnebeeld en trekken zich terug, terwijl de arme vluchteling zich achter de gewaden van de bisschop verbergt. Zo is het ook met Christus. De schuldige zondaar vlucht recht op Jezus af. Al achtervolgt de Gerechtigheid hem, Christus heft Zijn doorwonde handen op en roept de Gerechtigheid toe: 'Terug! Ik beschut deze zondaar; in het verborgene van Mijn tent verberg Ik hem. Ik zal niet toelaten dat hij omkomt, want hij stelt zijn vertrouwen op Mij.' Zondaar, vlucht tot Christus! Maar u antwoordt: 'Ik ben te verdorven.' Hoe verdorvener u bent, hoe meer u Hem eert door te geloven dat Hij zelfs u kan beschermen. 'Maar ik ben zo'n grote zondaar.' Dan zal Hem des te meer eer gegeven worden als u het geloof hebt om op Hem te vertrouwen, hoe groot een zondaar u ook bent. Als u een kleine kwaal hebt en tegen uw dokter zegt: 'Dokter, ik heb het volste vertrouwen in uw geneeskunst', dan is dat geen groot compliment. Iedereen kan een zere vinger of een onbeduidende kwaal genezen.

Maar stel dat u zwaar ziek bent, met een opeenstapeling van ziekten die u hevig kwellen, en u zegt: 'Dokter, ik zoek geen betere geneesheer. Ik vraag niemands raad dan de uwe. Ik vertrouw mij met blijdschap aan u toe.' Wat een eer bewijst u hem dan, dat u uw leven in zijn handen durft te leggen terwijl het in uiterst en onmiddellijk gevaar verkeert! Doe zo met Christus. Leg uw ziel in Zijn zorg. Doe het weloverwogen en zonder twijfel. Durf alle andere hoop los te laten. Waag alles op Jezus. Ik zeg 'waag', al is er eigenlijk niets gewaagds aan, want Hij is overvloedig machtig om te behouden. Werp uzelf eenvoudig op Jezus. Laat er in uw ziel niets anders dan geloof zijn tegenover Jezus. Geloof Hem en vertrouw op Hem, en u zult nooit beschaamd worden in uw vertrouwen. 'Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden' (1 Petrus 2:6).

Geloof is heel eenvoudig

Voor velen lijkt het geloof iets moeilijks. De waarheid is dat het alleen moeilijk is omdat het gemakkelijk is. Naäman vond het moeilijk dat hij zich in de Jordaan moest wassen. Maar als het een groot ding was geweest, zou hij het met plezier hebben gedaan. Mensen denken dat de zaligheid de vrucht moet zijn van een of andere daad of ervaring die heel geheimzinnig en heel moeilijk is. Maar Gods gedachten zijn niet onze gedachten, en Zijn wegen zijn niet onze wegen. Opdat de zwaksten en de onwetendsten behouden zouden worden, heeft Hij de weg van de zaligheid zo eenvoudig gemaakt als het abc. Er is niets aan wat iemand voor raadsels hoeft te stellen. Alleen verwacht iedereen erdoor voor raadsels gesteld te worden, en daarom raken velen helemaal van hun stuk als ze ontdekken dat hij zo buitengewoon eenvoudig is.

Het is een feit dat wij niet geloven dat God meent wat Hij zegt. We doen alsof het niet waar kan zijn. Ik heb gehoord van een zondagsschoolonderwijzer die een proef nam. Ik denk niet dat ik die ooit met kinderen zal

herhalen, want het zou weleens een heel dure proef kunnen worden. Ik ben er zelfs zeker van dat de uitkomst in mijn geval heel anders zou zijn dan wat ik nu beschrijf. Deze onderwijzer had geprobeerd duidelijk te maken wat geloof was. Omdat hij het zijn jongens maar niet aan het verstand kon brengen, pakte hij zijn horloge en zei: 'Kijk, John, dit horloge geef ik jou. Wil je het hebben?' John begon na te denken wat de onderwijzer daarmee bedoelde. Hij greep de schat niet, maar gaf ook geen antwoord. De onderwijzer zei tegen de volgende jongen: 'Henry, hier is het horloge. Wil jij het hebben?' De jongen antwoordde met een heel gepaste bescheidenheid: 'Nee, dank u, meester.' De onderwijzer probeerde het bij verscheidene jongens, met hetzelfde resultaat. Ten slotte zei een jochie dat niet zo wijs of zo bedachtzaam was als de anderen, maar wel wat meer geloof had, op de natuurlijkste toon van de wereld: 'Dank u wel, meester.' En hij stak het horloge in zijn zak. Toen werden de andere jongens wakker voor een schokkend feit. Hun kameraad had een horloge gekregen dat zij geweigerd hadden. Een van de jongens vroeg de onderwijzer meteen: 'Mag hij het houden?' 'Natuurlijk,' zei de onderwijzer. 'Ik heb het hem aangeboden en hij heeft het aangenomen. Ik ga niet iets geven en het daarna weer terugnemen; dat zou heel dwaas zijn. Ik hield jullie het horloge voor en zei dat ik het jullie gaf, maar niemand van jullie wilde het hebben.' 'O,' zei de jongen, 'als ik had geweten dat u het meende, had ik het genomen.' Natuurlijk had hij dat. Hij had gedacht dat het maar toneelspel was en verder niets. Alle andere

jongens waren er vreselijk aan toe bij de gedachte dat ze het horloge waren misgelopen. Ieder van hen riep: 'Meester, ik wist niet dat u het meende, maar ik dacht...' Niemand nam het geschenk aan, maar iedereen dacht. Ieder had zijn eigen theorie, behalve de eenvoudige jongen die geloofde wat hem gezegd werd en het horloge kreeg.

Ik zou willen dat ik altijd zo'n eenvoudig kind kon zijn, dat letterlijk gelooft wat de Heere zegt en aanneemt wat Hij mij voorhoudt. Dan zou ik er volkomen gerust op zijn dat Hij niet met mij speelt, en dat ik niet verkeerd kan doen als ik aanneem wat Hij mij in het evangelie voorhoudt. We zouden gelukkig zijn als we vertrouwd en geen enkele vraag opwierpen. Maar helaas, we gaan altijd weer nadenken en twijfelen. Wanneer de Heere Zijn geliefde Zoon voor een zondaar omhoogheft, zou die zondaar Hem zonder aarzelen moeten aannemen. Als u Hem aanneemt, dan hebt u Hem, en niemand kan Hem van u afnemen. Steek uw hand uit, man, en neem Hem meteen aan!

Wanneer zoekenden de Bijbel letterlijk als waar aannemen en zien dat Jezus werkelijk gegeven is aan allen die op Hem vertrouwen, dan verdwijnt alle moeite om de weg van de zaligheid te begrijpen. Die verdwijnt als de ochtendvorst wanneer de zon opkomt.

Er kwamen eens twee zoekenden bij mij in de consistoriekamer. Ze hadden mij nog maar korte tijd het evangelie horen prediken, maar het had diepe indruk op

hen gemaakt. Ze spraken hun spijt uit dat ze ver weg zouden gaan verhuizen, maar voegden eraan toe dat ze dankbaar waren dat ze mij in elk geval hadden gehoord. Hun vriendelijke dank bemoedigde mij. Toch verlangde ik er vurig naar dat er een dieper werk in hen gewerkt zou worden. Daarom vroeg ik hun: 'Hebt u werkelijk in de Heere Jezus Christus geloofd? Bent u behouden?' Een van hen antwoordde: 'Ik heb erg mijn best gedaan om te geloven.' Die uitspraak heb ik vaak gehoord, maar ik laat haar nooit onweersproken. 'Nee,' zei ik, 'zo gaat het niet. Hebt u ooit tegen uw vader gezegd dat u probeerde hem te geloven?' Nadat ik er een poosje bij had stilgestaan, gaven ze toe dat zulke taal een belediging voor hun vader zou zijn geweest. Daarna zette ik hun het evangelie heel duidelijk uiteen, in zo eenvoudig mogelijke woorden. Ik smeekte hen Jezus te geloven, Die meer geloof verdient dan de beste vader. Een van hen antwoordde: 'Ik kan het niet beseffen. Ik kan niet beseffen dat ik behouden ben.' Toen ging ik verder: 'God geeft getuigenis van Zijn Zoon, dat ieder die op Zijn Zoon vertrouwt, behouden is. Wilt u Hem nu tot een leugenaar maken, of wilt u Zijn woord geloven?' Terwijl ik zo sprak, schrok een van hen op, alsof ze verbaasd was. Ze deed ons allemaal opschrikken toen ze uitriep: 'O, meneer, ik zie het helemaal. Ik ben behouden! O, dank Jezus toch voor mij. Hij heeft mij de weg gewezen en Hij heeft mij behouden! Ik zie het helemaal.' De geachte zuster die deze jonge vriendinnen bij mij had gebracht, knielde met hen neer. Met heel ons hart dankten en verheerlijkten we de Heere voor een ziel

die in het licht was gebracht. Een van de twee zussen kon het evangelie echter niet zien zoals de andere. Toch ben ik ervan overtuigd dat ze het binnenkort wel zal zien. Leek het niet vreemd dat de een, terwijl ze beiden dezelfde woorden hoorden, in het heldere licht kwam en de ander in het donker bleef? De verandering die in het hart plaatsvindt als het verstand het evangelie begrijpt, weerspiegelt zich vaak in het gezicht en straalt daar als het licht van de hemel. Zulke pas verlichte zielen roepen vaak uit: 'Maar meneer, het is zo duidelijk. Hoe kan het dat ik het niet eerder heb gezien? Nu begrijp ik alles wat ik in de Bijbel heb gelezen, terwijl ik er vroeger niets van snapte. Het is allemaal in één ogenblik gekomen, en nu zie ik wat ik vroeger nooit kon begrijpen.' Het is een feit dat de waarheid altijd duidelijk was. Maar zij zochten naar tekenen en wonderen, en daarom zagen ze niet wat vlak bij hen was. Oude mannen zoeken vaak naar hun bril terwijl die op hun voorhoofd staat. En algemeen valt op dat we juist niet zien wat recht voor ons ligt. Christus Jezus staat ons voor ogen en we hoeven alleen maar naar Hem te zien en te leven. Maar wij maken er een warboel van en maken zo een doolhof van iets wat zo klaar is als een klontje.

Het voorvalletje met de twee zussen doet mij denken aan een ander. Een hooggeachte vriendin kwam op een zondagmorgen na de dienst naar mij toe om mij de hand te drukken. 'Want,' zei ze, 'ik werd op dezelfde dag vijftig als u. In dat ene ben ik net als u, meneer, maar in betere dingen ben ik precies het omgekeerde van u.' Ik merkte

op: 'Dan moet u wel een heel goede vrouw zijn, want in veel dingen zou ik zelf ook graag het omgekeerde zijn van wat ik ben.' 'Nee, nee,' zei ze, 'zo bedoelde ik het helemaal niet. Het is met mij helemaal niet goed.' 'Wat!' riep ik, 'gelooft u dan niet in de Heere Jezus?' 'Nou,' zei ze, sterk ontroerd, 'ik, ik zal het proberen.' Ik pakte haar hand en zei: 'Lieve ziel, u gaat mij toch niet vertellen dat u zult proberen mijn Heere Jezus te geloven! Zulke praat kan ik van u niet hebben. Het betekent regelrecht ongeloof. Wat heeft Hij gedaan dat u zo over Hem zou spreken? Zou u tegen mij zeggen dat u zou proberen mij te geloven? Ik weet dat u mij niet zo onbeleefd zou behandelen. U houdt mij voor een betrouwbaar man en daarom gelooft u mij meteen. Dan kunt u met mijn Heere Jezus toch zeker niet minder doen?' Toen riep ze met tranen uit: 'O, meneer, bidt u toch voor mij!' Daarop antwoordde ik: 'Ik voel niet dat ik zoiets kan doen. Wat kan ik de Heere Jezus vragen te doen voor iemand die niet op Hem wil vertrouwen? Ik zie niets om voor te bidden. Als u Hem wilt geloven, zult u behouden worden. En als u Hem niet wilt geloven, kan ik Hem niet vragen een nieuwe weg te bedenken om uw ongeloof tegemoet te komen.' Toen zei ze opnieuw: 'Ik zal proberen te geloven.' Maar ik zei haar ernstig dat ik niets van haar proberen wilde weten. De boodschap van de Heere sprak namelijk niet over 'proberen', maar zei: 'Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.' Ik drukte haar de grote waarheid op het hart dat 'die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven'. En ook de vreselijke keerzijde daarvan: 'Die niet gelooft, is

alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den Naam des eniggeboren Zoons van God.' Ik drong er bij haar op aan volledig te geloven in de eens gekruisigde, maar nu opgevaren Heere. En daar, ter plekke, gaf de Heilige Geest haar de kracht om te vertrouwen. Heel teder zei ze: 'O, meneer, ik heb naar mijn gevoelens gekeken, en dat is mijn vergissing geweest! Nu vertrouw ik mijn ziel aan Jezus toe en ik ben behouden.' Ze vond meteen vrede door te geloven. Er is geen andere weg.

Het heeft God behaagd de levensbehoeften heel eenvoudig te maken. We moeten eten, en zelfs een blinde vindt de weg naar zijn mond. We moeten drinken, en zelfs de kleinste baby weet zonder onderwijs hoe dat moet. Op het terrein van het weeshuis in Stockwell hebben we een fontein. Als die bij warm weer loopt, gaan de jongens er vanzelf naartoe. We hebben geen les in fonteindrinken. Er zijn veel arme jongens in het weeshuis gekomen, maar nooit een die zo onwetend was dat hij niet wist hoe hij moest drinken. Welnu, het geloof is in geestelijke dingen wat eten en drinken zijn in tijdelijke dingen. Met de mond van het geloof nemen we de zegeningen van de genade in ons geestelijk bestaan op, en ze zijn van ons. O u die wel wilt geloven, maar denkt dat u het niet kunt: ziet u dan niet het volgende? Men kan drinken zonder kracht, en men kan eten zonder kracht en krijgt kracht door te eten. Zo kunnen wij Jezus zonder inspanning aannemen. En door Hem aan te nemen, ontvangen we kracht voor alle verdere inspanning waartoe we geroepen mogen worden.

Het geloof is zoiets eenvoudigs dat ik, wanneer ik het probeer uit te leggen, erg bang ben dat ik de eenvoud ervan zal vertroebelen. Toen Thomas Scott zijn aantekeningen bij 'De Christenreis' had laten drukken, vroeg hij een van zijn gemeenteleden of ze het boek begreep. 'O ja, meneer,' zei ze, 'meneer Bunyan begrijp ik heel goed, en ik hoop dat ik op een dag, door Gods genade, ook uw uitleg zal begrijpen.' Zou ik mij niet gekrenkt voelen als mijn lezer zou weten wat geloof is en dan door mijn uitleg in de war raakte? Toch zal ik één poging wagen, en ik bid de Heere om het duidelijk te maken.

Men vertelde mij dat er op een bepaalde weg in de Schotse Hooglanden onenigheid was over het recht van overpad. De eigenaar wilde zijn zeggenschap bewaren, maar tegelijk wilde hij het publiek geen last bezorgen. Vandaar een regeling die tot het volgende voorval leidde. Een toerist zag een lief meisje van het platteland bij het hek staan. Hij ging naar haar toe en bood haar een shilling aan als ze hem wilde laten passeren. 'Nee, nee,' zei het kind, 'ik mag niets van u aannemen. Maar u moet zeggen: "Mag ik er alstublieft door?" En dan mag u erdoor, en wees welkom.' De toestemming moest gevraagd worden, maar ze was te krijgen door erom te vragen. Zo is ook het eeuwige leven om niet. Het kan verkregen worden; ja, het wordt direct verkregen door te vertrouwen op het woord van Hem Die niet liegen kan. Vertrouw op Christus, en door dat vertrouwen grijpt u de zaligheid en het eeuwige leven. Ga niet filosoferen. Ga niet zitten piekeren tot uw

arme hoofd ervan duizelt. Geloof Jezus gewoon zoals u uw vader zou geloven. Vertrouw Hem zoals u uw geld aan een bankier toevertrouwt of uw gezondheid aan een dokter. Het geloof zal u niet lang moeilijk lijken, en dat hoort het ook niet te zijn, want het is eenvoudig.

Geloof is vertrouwen, volledig vertrouwen op de Persoon, het werk, de verdienste en de macht van de Zoon van God. Sommigen denken dat dit vertrouwen een romantische aangelegenheid is. Maar het is werkelijk het eenvoudigste wat er maar bestaat. Voor sommigen van ons zijn waarheden die eens moeilijk te geloven waren, nu vaststaande feiten waaraan we moeilijk zouden kunnen twijfelen. Stel dat een van onze overgrootvaders uit de dood opstond en in de huidige stand van zaken terecht kwam. Wat zou hij veel moeten vertrouwen! Morgenochtend zou hij zeggen: 'Waar zijn de vuursteen en het staal? Ik wil licht maken.' Dan zouden we hem een doosje geven met piepkleine houtjes erin en hem vragen er een langs het doosje te strijken. Hij zou heel wat vertrouwen nodig hebben voordat hij geloofde dat er zo vuur zou ontstaan. Vervolgens zouden we tegen hem zeggen: 'Nu u licht hebt, draai die kraan open en steek het gas aan.' Hij ziet niets. Hoe kan er licht komen uit een onzichtbare damp? En toch gebeurt het. 'Kom maar mee, grootvader. Ga in die stoel zitten. Kijk naar die kist vóór u. U krijgt meteen uw portret.' 'Nee, kind,' zou hij zeggen, 'dat is belachelijk. Zou de zon mijn portret maken? Dat kan ik niet geloven.' 'Jawel, en u zult vijftig mijl in een uur afleggen, zonder paarden.' Hij zal het niet geloven totdat

we hem in de trein hebben. ‘Beste meneer, u zult met uw zoon in New York spreken, en hij zal u binnen een paar minuten antwoorden.’ Zouden we de oude heer niet verbazen? Zou hij niet al zijn geloof nodig hebben? Toch geloven wij deze dingen zonder moeite, omdat de ervaring ons ermee vertrouwd heeft gemaakt. U die vreemd bent aan geestelijke dingen, hebt het geloof hard nodig. U lijkt het spoor bijster als wij erover spreken. Maar o, hoe eenvoudig is het voor ons die het nieuwe leven hebben en gemeenschap hebben met de geestelijke werkelijkheden! Wij hebben een Vader tot Wie wij spreken en Die ons hoort. En wij hebben een gezegende Zaligmaker, Die de verlangens van ons hart hoort en ons helpt in onze strijd tegen de zonde. Voor wie verstandig is, is het allemaal duidelijk. Moge het nu ook voor u duidelijk worden!

Angst om te geloven

Het is een vreemde vrucht van onze ongezone natuur: de angst om te geloven. Toch ben ik haar vaak tegengekomen, zo vaak dat ik hoop haar nooit meer te zien. Ze lijkt op nederigheid en probeert zich voor te doen als de ziel van de bescheidenheid. Toch is ze schandelijk hoogmoedig. Eigenlijk is het vermetelheid die de huichelaar speelt. Als mensen bang waren om niet te geloven, zou die angst heel verstandig zijn. Maar bang zijn om hun God te vertrouwen, is op zijn best een ongerijmdheid. In werkelijkheid is het een bedrieglijke

manier om de Heere de eer te onthouden die Zijn trouw en waarheid toekomt.

Hoe nutteloos is de ijver die zich bezighoudt met het zoeken naar redenen waarom het geloof in ons geval niet zou behouden! We hebben Gods Woord ervoor dat een ieder die in Jezus gelooft, niet verloren zal gaan. En toch zoeken wij naar argumenten waarom wij verloren zouden gaan als we wel geloofden. Als iemand mij een landgoed schonk, zou ik zeker geen vragen gaan opwerpen over de eigendomsakte. Wat heeft het voor zin redenen te bedenken waarom ik mijn eigen huis niet zou mogen bezitten, of enig ander bezit dat ik geniet? Als de Heere tevreden is om mij te behouden door de verdienste van Zijn geliefde Zoon, dan mag ik er zeker tevreden mee zijn zo behouden te worden. Als ik God op Zijn woord geloof, ligt de verantwoordelijkheid voor het vervullen van Zijn belofte niet bij mij, maar bij God, Die de belofte heeft gedaan.

Maar u bent bang dat u misschien niet bij hen hoort voor wie de belofte bedoeld is. Laat u niet afschrikken door die ijdele achterdocht. Er is nooit een ziel op de verkeerde manier tot Jezus gekomen. Niemand kan zelfs maar komen, tenzij de Vader hem trekt. En Jezus heeft gezegd: 'Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.' Geen ziel grijpt Christus ooit bij wijze van roof. Wie Hem heeft, heeft Hem naar goddelijk recht. De Heere heeft Zich immers zo vrij voor ons en aan ons gegeven, dat iedere ziel die Hem aanneemt, een door genade

geschonken recht heeft om dat te doen. Al grijpt u Jezus bij de zoom van Zijn kleet, zonder toestemming en van achteren, toch zal er kracht van Hem naar u uitgaan. Dat gebeurt even zeker als wanneer Hij u bij naam had geroepen en u had geboden op Hem te vertrouwen. Laat alle vrees varen als u op de Zaligmaker vertrouwt. Neem Hem aan, en wees welkom. Wie in Jezus gelooft, is een van Gods uitverkorenen.

Zei u dat het verschrikkelijk zou zijn als u op Jezus vertrouwde en toch omkwam? Dat zou het inderdaad zijn. Maar omdat u zeker omkomt als u niet vertrouwt, is het risico in het ergste geval niet zo groot.

*'Ik kan slechts omkomen als ik ga;
ik ben vastbesloten het te wagen;
want blijf ik weg, dan weet ik wel:
dan moet ik eeuwig sterven.'*

Stel dat u voor altijd in de poel Mistrouwen blijft staan, wat hebt u daaraan? Het zou toch beter zijn te sterven terwijl u zich voortworstelt over de weg van de Koning naar de Hemelse Stad, dan steeds dieper weg te zinken in het slijk en de modder van duistere, wantrouwige gedachten! U hebt niets te verliezen, want u bent alles al kwijt. Zet daarom alles op alles en durf te geloven in Gods barmhartigheid voor u, ja, voor u.

Maar iemand klaagt: 'Wat als ik tot Christus kom en Hij mij afwijst?' Mijn antwoord is: 'Probeer het met Hem.' Werp uzelf op de Heere Jezus en zie of Hij u afwijst. U zou de eerste zijn voor wie Hij de deur van de hoop heeft

gesloten. Vriend, steek die brug niet over voordat u erbij bent! Wanneer Jezus u uitwerpt, is het vroeg genoeg om te wanhopen; maar die tijd zal nooit komen. 'Deze ontvangt de zondaars.' Hij is er nog niet eens mee begonnen hen uit te werpen.

Hebt u nooit gehoord van de man die op een nacht verdwaalde? Hij kwam, zo dacht hij, aan de rand van een afgrond en viel, naar zijn eigen idee, over de klif. Hij greep een oude boom vast en bleef daar hangen, met al zijn kracht geklemd aan zijn broze steun. Hij was ervan overtuigd dat hij te pletter zou slaan op verschrikkelijke rotsen die beneden op hem wachtten, als hij zou loslaten. Daar hing hij, met het zweet op zijn voorhoofd en pijn in al zijn ledematen. Hij raakte in een wanhopige toestand van koorts en zwakte, en ten slotte konden zijn handen zijn lichaam niet langer houden. Hij liet los! Hij viel van zijn steun! Hij viel... ongeveer een voet, en kwam terecht op een zachte bemoste berm. Daar lag hij, helemaal ongedeerd en volkomen veilig, tot de morgen. Zo denken velen in de duisternis van hun onwetendheid dat de zekere ondergang hen wacht, als zij hun zonde belijden, alle hoop op zichzelf opgeven en zich overgeven in de handen van God. Ze zijn bang de hoop los te laten waaraan zij zich in hun onwetendheid vastklampen. Het is een ijdele angst. Laat alles los behalve Christus, en laat u vallen. Laat alle vertrouwen op uw werken, uw gebeden of uw gevoelens los. Laat u meteen vallen! Laat u nu vallen! Zacht en veilig zal de berm zijn die u opvangt. Jezus Christus zal u in Zijn liefde, in de kracht van Zijn

dierbaar bloed en in Zijn volmaakte gerechtigheid, onmiddellijk rust en vrede geven. Houd op met op uzelf te vertrouwen. Laat u vallen in de armen van Jezus. Dit is het voornaamste deel van het geloof: elke andere houvast loslaten en u eenvoudig op Christus laten vallen. Er is geen reden om bang te zijn. Alleen onwetendheid veroorzaakt uw angst voor wat uw eeuwige veiligheid zal zijn. De dood van de vleselijke hoop is het leven van het geloof, en het leven van het geloof is het eeuwige leven. Laat het eigen ik sterven, opdat Christus in u leeft.

Maar het ongeluk is dat wij de mensen niet tot die ene daad van geloof in Jezus kunnen brengen. Ze grijpen naar elk ander middel liever dan met zichzelf af te rekenen. Ze gaan het geloven uit de weg en zijn er bang voor alsof het een monster is. O dwaze bevenden, wie heeft u betoverd? U bent bang voor wat de dood van al uw angst en het begin van uw vreugde zou zijn. Waarom wilt u omkomen doordat u eigenzinnig andere wegen verkiest boven Gods eigen verordende weg van de zaligheid?

Helaas zijn er heel veel zielen die zeggen: 'Wij worden opgeroepen op Jezus te vertrouwen, maar in plaats daarvan zullen we trouw de middelen van de genade waarnemen.' Bezoek vooral de eredienst, maar niet als vervanging van het geloof, anders wordt het een ijdel vertrouwen. Het gebod luidt: 'Geloof en leef.' Let daarop, wat u verder ook doet. 'Nou, ik ga goede boeken lezen; misschien heb ik daar baat bij.' Lees vooral de goede boeken, maar dat is niet het evangelie. Het evangelie is:

‘Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.’ Stel dat een geneesheer een patiënt onder zijn hoede heeft en tegen hem zegt: ‘U moet ’s morgens een bad nemen; dat zal uw kwaal veel goed doen.’ Maar de man neemt ’s morgens in plaats van het bad een kop thee, en zegt: ‘Dat is vast net zo goed.’ Wat zegt zijn geneesheer als hij vraagt: ‘Hebt u mijn voorschrift opgevolgd?’ ‘Nee, dat heb ik niet gedaan.’ ‘Dan verwacht u natuurlijk ook geen goed resultaat van mijn bezoeken, want u trekt zich niets aan van mijn aanwijzingen.’ Zo zeggen wij in de praktijk tegen Jezus Christus, wanneer onze ziel doorzocht wordt: ‘Heere, U gebod mij op U te vertrouwen, maar ik doe liever iets anders! Heere, ik wil verschrikkelijke overtuigingen hebben. Ik wil boven de muil van de hel geschud worden. Ik wil verschrikt en benauwd worden!’ Ja, u wilt alles behalve wat Christus u voorschrijft, namelijk dat u eenvoudig op Hem vertrouwt. Of u nu iets voelt of niet, werp uzelf op Hem, opdat Hij u behoudt, en Hij alleen. ‘Maar u bedoelt toch niet dat u zich uitspreekt tegen bidden, tegen het lezen van goede boeken, enzovoort?’ Ik zeg geen enkel woord tegen al die dingen. Net zomin als ik, als ik die geneesheer was, iets zou zeggen tegen de kop thee van die man. Laat hij zijn thee drinken, maar niet in plaats van het bad dat hem voorgeschreven is. Laat de mens dus bidden, hoe meer hoe beter. Laat hij de Schriften onderzoeken. Maar bedenk wel: als deze dingen in de plaats komen van het eenvoudige geloof in Christus, gaat de ziel verloren. Pas op dat onze Heere niet van iemand van u zegt:

‘Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; ... en gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben.’

Kom door het geloof tot Jezus, want zonder Hem gaat u voor eeuwig verloren. Hebt u weleens opgemerkt hoe een spar houvast vindt tussen rotsen die geen grond lijken te bieden? Hij stuurt een worteltje in elk spleetje dat zich opent. Hij klemt zich zelfs aan de kale rots vast als met de klauw van een reusachtige vogel. Hij houdt stevig vast en bindt zich met honderd ankers aan de aarde. Onze kleine tekening is heel nauwkeurig. We hebben vaak bomen gezien die zo stevig geworteld stonden op losse blokken kale rots. Welnu, lieve ziel, laat dit een beeld van uzelf zijn. Grijp de Rots der eeuwen vast. Houd u met het worteltje van een klein geloof aan Hem vast. Laat dat kleine voelertje groeien, en stuur intussen een ander uit om opnieuw dezelfde Rots te grijpen. Grijp Jezus vast en houd Jezus vast. Groei op in Hem. Strengel de wortels van uw natuur en de vezels van uw hart om Hem heen. Hij staat even vrij voor u open als de rotsen voor de spar. Wees zo stevig aan Hem vastgesjord als de pijnboom aan de berghelling.

Moeite met geloven

Misschien heeft de lezer moeite met geloven. Laat hij dan het volgende overwegen. Wij kunnen niet in één ogenblik gaan geloven. De gesteldheid van de geest die wij geloven noemen, is een uitkomst. Zij volgt op bepaalde eerdere gesteldheden van de geest. Wij komen geleidelijk tot geloof. Er bestaat misschien zoiets als geloof op het eerste gezicht, maar gewoonlijk bereiken wij het geloof in fasen. Wij raken belangstellend, wij denken na, wij horen de bewijzen aan, wij raken overtuigd en zo worden wij tot geloven gebracht. Stel dat ik wil geloven, maar om de een of andere reden merk dat ik niet tot geloof kan komen. Wat moet ik dan doen? Moet ik staan kijken als een koe naar een nieuw hek, of moet ik als een verstandig wezen de juiste middelen gebruiken? Als ik iets wil geloven, wat moet ik dan doen? Wij antwoorden volgens de regels van het gezonde verstand.

Stel dat iemand mij vertelde dat de sultan van Zanzibar een goed man was, en dat dit mij toevallig interesseerde. Dan zou ik er, denk ik, geen enkele moeite

mee hebben om het te geloven. Maar stel dat ik er om de een of andere reden aan twijfelde, en het nieuws toch graag wilde geloven. Hoe zou ik dan te werk gaan? Zou ik niet alle inlichtingen over Zijne Majesteit opsporen die binnen mijn bereik lagen? Zou ik niet proberen door de kranten en andere stukken te bestuderen achter de waarheid te komen? Nog beter: als hij toevallig in ons land was en mij wilde ontvangen, en als ik ook kon spreken met leden van zijn hof en met burgers van zijn land, dan zouden die bronnen mij flink helpen om tot een besluit te komen. Afgewogen bewijzen en verworven kennis leiden tot geloof. Het is waar dat het geloof in Jezus de gave van God is. Toch schenkt Hij het gewoonlijk in overeenstemming met de wetten van de menselijke geest. Daarom wordt ons gezegd: 'Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.' Wilt u in Jezus geloven? Hoor dan over Hem, lees over Hem, denk over Hem na, leer Hem kennen. Dan zult u merken dat het geloof in uw hart opkomt, zoals de tarwe opkomt doordat vocht en warmte inwerken op het zaad dat gezaaid is. Als ik vertrouwen in een bepaalde arts wilde hebben, zou ik vragen naar getuigenissen van zijn genezingen. Ik zou de diploma's willen zien die zijn vakkennis bevestigden. Ook zou ik graag horen wat hij over bepaalde ingewikkelde gevallen te zeggen heeft. Kortom, ik zou middelen aanwenden om te weten, zodat ik zou kunnen geloven.

Hoor veel over Jezus. Zielen komen bij honderden tot geloof in Jezus onder een prediking die Hem duidelijk en

voortdurend voor ogen stelt. Weinigen blijven ongelovig onder een prediker wiens grote onderwerp Christus de gekruisigde is. Luister naar geen enkele andere soort predikant. Die zijn er namelijk wel. Ik heb gehoord van een predikant die in zijn kanselbijbel een briefje vond met deze tekst: 'Heer, wij wilden Jezus wel zien.' Ga naar het godshuis om Jezus te zien. Hoort u daar zelfs Zijn Naam niet noemen, ga dan naar een andere plaats waar meer aan Hem gedacht wordt en waar Hij dus ook eerder aanwezig zal zijn.

Lees veel over de Heere Jezus. De boeken van de Schrift zijn de leliën waaronder Hij weidt. De Bijbel is het venster waardoor wij kunnen kijken en onze Heere kunnen zien. Lees met eerbiedige aandacht de geschiedenis van Zijn lijden en sterven. Dan zal de Heere al spoedig het geloof in het verborgen uw ziel binnen laten gaan. Het kruis van Christus beloont het geloof niet alleen, het brengt ook geloof voort. Menig gelovige kan zeggen:

Als ik U zie, gewond, bedroefd,
de adem uit, aan 't vloekhout hangen,
dan voel ik spoedig dat mijn hart gelooft
dat U zo voor mij hebt geleden.

Zijn horen en lezen niet genoeg, zet uw verstand dan bewust aan het werk om de zaak grondig te onderzoeken en uit te zoeken. Geloof, of weet waarom u niet gelooft. Ga de zaak tot het uiterste van uw vermogen na. Bid God of Hij u wil helpen om een grondig onderzoek in te stellen

en eerlijk een besluit te nemen, de ene of de andere kant op. Bedenk wie Jezus was, en of de samenstelling van Zijn Persoon Hem geen recht geeft op vertrouwen. Bedenk wat Hij deed, en of ook dat geen goede grond voor vertrouwen moet zijn. Beschouw Hem als Degene Die stierf, uit de doden opstond, ten hemel voer en altijd leeft om voor overtredders te bidden. Zie dan of Hij daardoor geen recht heeft dat u op Hem steunt. Roep dan tot Hem en zie of Hij u niet hoort. Usher wilde eens weten of Rutherford werkelijk zo'n heilig man was als men zei. Hij ging als bedelaar naar zijn huis en kreeg er onderdak. 's Nachts hoorde hij hoe de man Gods zijn hart voor de Heere uitstortte. Wilt u Jezus kennen, kom dan zo dicht bij Hem als u kunt door Zijn karakter te bestuderen en een beroep te doen op Zijn liefde.

Er was een tijd dat ik misschien bewijzen nodig had om in de Heere Jezus te geloven. Maar nu ken ik Hem zo goed, doordat ik Hem beproefd heb, dat ik heel veel bewijzen nodig zou hebben om aan Hem te gaan twijfelen. Vertrouwen is mij nu natuurlijker dan ongeloof. Zo triomfeert de nieuwe natuur. In het begin was het niet zo. In het begin is het nieuwe van het geloof een bron van zwakheid, maar daad na daad van vertrouwen maakt van het geloof een gewoonte. Door ervaring krijgt het geloof krachtige bevestiging.

Ik word niet door twijfel verward, want de waarheid die ik geloof, heeft aan mij een wonder gewerkt. Door haar heb ik een nieuw leven ontvangen, dat ik nog steeds

bezit en dat mij eens vreemd was. Dat is een bevestiging van de sterkste soort. Ik ben als de goede man en zijn vrouw die jarenlang een vuurtoren hadden bewaakt. Een bezoeker die de vuurtoren kwam bekijken, keek uit het venster over de woeste watervlakte. Hij vroeg aan de goede vrouw: 'Bent u 's nachts niet bang als het stormt en de grote golven tot over de lantaarn slaan? Vreest u niet dat de vuurtoren met alles wat erin is, zal worden weggeslagen? Ik zou zeker bang zijn om mij toe te vertrouwen aan een smalle toren midden in de grote baren.' De vrouw merkte op dat die gedachte nu nooit meer bij haar opkwam. Zij woonde er al zo lang dat zij zich op die eenzame rots even veilig voelde als vroeger op het vasteland. Haar man werd gevraagd of hij niet bezorgd was als de wind tot orkaankracht aanwakkerde. Hij antwoordde: 'Ja, dan ben ik bezorgd dat de lampen goed gesnoten zijn en het licht blijft branden, zodat er geen schip vergaat.' Bezorgdheid om de veiligheid van de vuurtoren of om zijn eigen veiligheid daarin was hij allang ontgroeid. Zo is het ook met de volwassen gelovige. Hij kan nederig zeggen: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.' Laat niemand mij voortaan lastigvallen met twijfels en vragen. Ik draag in mijn ziel de bewijzen van de waarheid en de kracht van de Geest, en ik wil niets weten van uw listige redeneringen. Het evangelie is voor mij de waarheid. Ik ben bereid verloren te gaan als het niet waar is. Ik waag het eeuwige lot van mijn ziel aan de waarheid van het evangelie, en ik

weet dat daar geen enkel risico aan verbonden is. Mijn enige zorg is de lichten brandend te houden, zodat ik daarmee anderen tot zegen kan zijn. Als de Heere mij maar genoeg olie geeft om mijn lamp te voeden, zodat ik een straal kan werpen over de donkere en verraderlijke zee van het leven, dan ben ik heel tevreden.

Nu dan, bekommerde zoeker: als uw predikant en vele anderen op wie u vertrouwt, volkomen vrede en rust in het evangelie gevonden hebben, waarom u dan niet? 'Is dan de Geest des HEEREN verkort?' Doen Zijn woorden geen goed bij wie recht wandelt? Wilt u hun reddende kracht niet ook beproeven?

Het evangelie is volkomen waar, want God is de Auteur ervan. Geloof het. De Zaligmaker is volkomen bekwaam, want Hij is de Zoon van God. Vertrouw Hem. Zijn kostbaar bloed is allerkrachtigst. Zie ernaar op om vergeving. Zijn genadig hart is vol liefde. Loop er onmiddellijk naartoe.

Zo zou ik de lezer willen aansporen om het geloof te zoeken. Maar als hij niet wil, wat kan ik dan nog meer doen? Ik heb het paard naar het water gebracht, maar ik kan het niet laten drinken. Laat men echter dit bedenken: ongeloof is moedwillig wanneer de bewijzen iemand worden aangereikt en hij weigert ze zorgvuldig te onderzoeken. Wie de waarheid niet wil kennen en aannemen, heeft het aan zichzelf te danken als hij sterft met een leugen in zijn rechterhand. Het is waar: 'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden';

maar even waar is het: 'die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.'

Een overzicht dat helpt

Om de zoeker te helpen tot een waar geloof in Jezus te komen, wil ik hem herinneren aan het werk dat de Heere Jezus deed in de plaats en in de stede van zondaars. 'Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven' (Romeinen 5:6). 'Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout' (1 Petrus 2:24). 'De HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen' (Jesaja 53:6). 'Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petrus 3:18).

Laat de lezer zijn oog richten op één uitspraak van de Schrift: 'Door Zijn striemen is ons genezing geworden' (Jesaja 53:5). God behandelt de zonde hier als een ziekte, en Hij stelt ons het kostbare geneesmiddel voor dat Hij verschaft heeft.

Ik vraag u heel ernstig mij een paar minuten in uw overdenkingen te volgen, terwijl ik u de striemen van de Heere Jezus voor ogen stel. De Heere besloot ons te

herstellen. Daarom zond Hij Zijn eniggeboren Zoon, 'waarachtig God uit waarachtig God'. Hij zou in deze wereld neerdalen en onze natuur aannemen om ons te verlossen. Hij leefde als mens onder de mensen. Na dertig jaar of meer van gehoorzaamheid kwam te Zijner tijd het moment dat Hij ons de grootste dienst van alle zou bewijzen. Hij zou namelijk in onze plaats staan en 'de straf, die ons den vrede aanbrengt' dragen. Hij ging naar Gethsémané, en daar zweette Hij bij de eerste teug uit onze bittere beker grote druppels bloed. Hij ging naar het rechthuis van Pilatus en naar de rechterstoel van Herodes. Daar dronk Hij in onze plaats en stede volle teugen pijn en hoon. Ten slotte brachten zij Hem naar het kruis en sloegen Hem daaraan vast om te sterven, om te sterven in onze plaats.

Het woord 'striemen' wordt gebruikt om Zijn lijden voor te stellen, naar lichaam en ziel. Heel Christus werd voor ons een offer. Zijn hele menselijke natuur leed. Zijn lichaam deelde met Zijn geest in een smart die nooit te beschrijven is. Aan het begin van Zijn lijden, toen Hij nadrukkelijk in onze plaats leed, was Hij in zware strijd. Uit Zijn lichaam drong een bloedig zweet, zo overvloedig dat het op de aarde afliep. Het komt heel zelden voor dat een mens bloed zweet. Er zijn een of twee gevallen van bekend, en daarop volgde vrijwel onmiddellijk de dood. Maar onze Zaligmaker bleef leven. Hij leefde na een doodsstrijd die voor ieder ander dodelijk zou zijn geweest. Nog voordat Hij Zijn gezicht van dit vreselijke karmozijn kon reinigen, sleepten zij Hem naar het paleis

van de hogepriester. In het holst van de nacht bonden zij Hem en voerden Hem weg. Daarna brachten zij Hem naar Pilatus en naar Herodes. Die geselden Hem, en hun soldaten spuwden Hem in het gezicht, sloegen Hem met vuisten en zetten Hem een doornenkroon op het hoofd.

Geseling is een van de vreselijkste martelingen die boosaardigheid kan toebrengen. Vroeger was het een schande voor het Britse leger dat bij de soldaten de 'kat' werd gebruikt, een wrede foltering. Maar voor de Romein was wreedheid zo natuurlijk dat hij zijn gewone straffen erger dan beestachtig maakte. De Romeinse gesel zou gemaakt zijn van ossenpezen die tot knopen waren gedraaid. In die knopen waren splinters van bot en kootjes van schapen gestoken. Zo werd telkens als de gesel op de blote rug neerkwam, waar wat er staat: 'Ploegers hebben op mijn rug geploegd; zij hebben hun voren lang getogen.' Onze Zaligmaker moest de felle pijn van de Romeinse gesel verduren, en dat niet als finis van Zijn straf, maar als inleiding op de kruisiging. Daar voegden Zijn vervolgers vuistslagen en het uitrukken van Zijn haar aan toe. Zij spaarden Hem geen enkele vorm van pijn. In al Zijn uitputting, door bloedverlies en vasten, lieten zij Hem Zijn kruis dragen. Ten slotte dwongen zij een ander het te dragen. Dat deden zij uit berekenende wreedheid, opdat hun slachtoffer niet onderweg zou sterven. Zij ontkleedden Hem, wierpen Hem neer en sloegen Hem aan het hout. Zij doorboorden Zijn handen en Zijn voeten. Zij richtten het kruis met Hem erop omhoog en lieten het met een klap in de grond op zijn

plaats vallen. Daardoor raakten al Zijn ledematen ontwricht, zoals de klacht van de tweeëntwintigste psalm luidt: 'Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden.'

Hij hing in de brandende zon totdat de koorts Zijn kracht deed wegsmelten, en Hij zei: 'Mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden mijns ingewands. Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; en Gij legt mij in het stof des doods.' Daar hing Hij, een schouwspel voor God en mensen. Het gewicht van Zijn lichaam werd eerst door Zijn voeten gedragen, totdat de spijkers door de tere zenuwen scheurden. Toen begon die pijnlijke last aan Zijn handen te trekken en die gevoelige delen van Zijn lichaam open te rijten. Zelfs een heel kleine wond in de hand heeft al tot kaakklem geleid! Hoe vreselijk moet dan de foltering zijn geweest van dat trekkende ijzer, dat door de tere delen van de handen en voeten scheurde! Nu kwam alle denkbare lichamelijke pijn samen in Zijn gemartelde lichaam. Al die tijd stonden Zijn vijanden eromheen. Zij wezen spottend naar Hem, staken uit hoon hun tong uit, dreven de spot met Zijn gebeden en verlustigden zich in Zijn lijden. Hij riep: 'Mij dorst', en toen gaven zij Hem edik met gal gemengd. Na een poos zei Hij: 'Het is volbracht!' Hij had het uiterste van de Hem opgelegde smart doorstaan en de goddelijke gerechtigheid volkomen voldaan. Toen pas, en niet eerder, gaf Hij de geest. Heilige mannen van vroeger hebben heel liefdevol uitgeweid over het lichamelijk lijden van onze Heere. Ik aarzel niet

hetzelfde te doen, in de hoop dat bevende zondaars de zaligheid zien in deze pijnlijke 'striemen' van de Verlosser.

Het uitwendige lijden van onze Heere is niet gemakkelijk te beschrijven. Ik erken dat ik daarin tekortgeschoten ben. Maar Zijn zielenlijden was de ziel van Zijn lijden. Wie kan zich zelfs maar voorstellen wat dat was, laat staan het onder woorden brengen? Helemaal aan het begin vertelde ik u dat Hij grote druppels bloed zweette. Dat was Zijn hart, dat de stromen van Zijn leven naar de oppervlakte dreef door de vreselijke neerslachtigheid die op Zijn geest drukte. Hij zei: 'Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe.' Het verraad van Judas en het wegvlugten van de twaalf deden onze Heere verdriet, maar het gewicht van onze zonde was de werkelijke druk op Zijn hart. Onze schuld was de olijpers die het vocht van Zijn leven uit Hem perste. Geen taal kan ooit zeggen welke doodsangst Hij uitstond bij het vooruitzicht van Zijn lijden. Hoe weinig kunnen wij ons dan het lijden zelf voorstellen? Toen Hij aan het kruis genageld was, verduurde Hij wat geen martelaar ooit heeft geleden. Want martelaren zijn bij hun sterven zo door God ondersteund dat zij zich in hun pijn verheugden. Maar onze Verlosser werd door Zijn Vader verlaten, totdat Hij uitriep: 'Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten!' Dat was de bitterste kreet van allemaal, de diepste diepte van Zijn onpeilbare smart. Toch was het nodig dat Hij verlaten werd. God moet de zonde de rug toekeren, en daarom ook Hem Die voor ons tot zonde gemaakt is. De ziel van de grote

Plaatsvervanger leed een verschrikkelijke ellende. Hij leed die in plaats van de verschrikking van de hel, waarin zondaars gestort zouden zijn als Hij hun zonde niet op Zich had genomen en voor hen niet een vloek was geworden. Er staat geschreven: 'Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt', maar wie weet wat die vloek betekent?

Het geneesmiddel voor uw zonden en de mijne ligt in het plaatsvervangend lijden van de Heere Jezus, en alleen daarin. Deze 'striemen' van de Heere Jezus Christus waren ten behoeve van ons. Vraagt u: 'Moeten wij niet iets doen om de schuld van de zonde weg te nemen?' Dan antwoord ik: u hoeft helemaal niets te doen. Door de striemen van Jezus is ons genezing geworden. Al die striemen heeft Hij verduurd, en Hij heeft er niet één overgelaten die wij moeten dragen.

'Maar moeten wij dan niet in Hem geloven?' Ja, zeker. Als ik van een bepaalde zalf zeg dat zij geneest, ontken ik niet dat u een verband nodig hebt om haar op de wond aan te brengen. Het geloof is het linnen dat de pleister van Christus' verzoening op de wond van onze zonde vastbindt. Het linnen geneest niet; dat doet de zalf. Zo geneest ook het geloof niet; dat doet de verzoening van Christus.

'Maar wij moeten ons bekeren,' roept een ander. Zeker moeten wij dat, en dat zullen wij ook doen, want bekering is het eerste teken van genezing. Maar het zijn de striemen van Jezus die ons genezen, niet onze bekering.

Wanneer deze striemen op het hart worden toegepast, werken zij bekering in ons. Wij haten de zonde omdat zij Jezus heeft doen lijden.

Wanneer u met inzicht op Jezus vertrouwt als Degene Die voor u geleden heeft, dan ontdekt u dat God u nooit zal straffen voor dezelfde overtreding waarvoor Jezus gestorven is. Zijn gerechtigheid laat niet toe dat Hij de schuld eerst door de Borg en daarna nog eens door de schuldenaar laat betalen. De gerechtigheid kan niet tweemaal vergelding eisen. Als mijn bloedende Borg mijn schuld gedragen heeft, dan kan ik die niet dragen. Nu ik Christus Jezus aanneem als Degene Die voor mij leed, heb ik een volledig ontslag van alle rechtsvervolging aanvaard. Ik ben in Christus veroordeeld, en daarom is er nu voor mij geen verdoemenis meer. Dat is de grondslag van de veiligheid van de zondaar die in Jezus gelooft. Hij leeft, omdat Jezus in zijn plaats en stede gestorven is. En hij is aangenaam bij God, omdat Jezus aangenomen is. De mens voor wie Jezus een aangenomen Plaatsvervanger is, moet vrijuit gaan. Niemand kan hem aanraken. Hij is vrij van schuld. O mijn hoorder, wilt u Jezus Christus als uw Plaatsvervanger hebben? Zo ja, dan bent u vrij. 'Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld.' Zo geldt: 'Door Zijn striemen is ons genezing geworden.'

Een werkelijke belemmering

Het is op zichzelf helemaal niet moeilijk om Hem te geloven Die niet liegen kan, en te vertrouwen op Iemand van Wie wij weten dat Hij kan redden. Toch kan er iets tussenkomen dat zelfs dit voor mijn lezer zwaar maakt. Die belemmering kan verborgen zijn en toch niet minder werkelijk. Een deur kan gesloten zijn, niet door een grote steen die iedereen kan zien, maar door een onzichtbare grendel die in een sluitkram schiet die volkomen aan het oog onttrokken is. Iemand kan goede ogen hebben en toch een voorwerp niet kunnen zien, omdat er iets anders tussen komt. U zou zelfs de zon niet kunnen zien als er een zakdoek of een gewoon stuk lap over uw gezicht was gebonden. O, die blinddoeken die mensen hardnekkig over hun eigen ogen blijven binden!

Een geliefde zonde die in het hart gekoesterd wordt, verhindert een ziel om Christus door het geloof aan te grijpen. De Heere Jezus is gekomen om ons te redden van het zondigen. Als wij vastbesloten zijn door te gaan met zondigen, zullen Christus en onze ziel het nooit eens

worden. Stel dat iemand vergif inneemt en dat er een dokter wordt geroepen om zijn leven te redden. Die dokter kan een zeker tegengif klaar hebben. Maar als de patiënt het flesje met vergif aan zijn lippen blijft houden en de dodelijke druppels blijft doorslikken, hoe kan de dokter hem dan redden? De redding bestaat voor een groot deel hierin dat de zondaar van zijn zonde wordt gescheiden. Het wezen van de redding zou moeten veranderen voordat wij erover zouden kunnen spreken dat iemand gered is terwijl hij de zonde liefheeft en er moedwillig in leeft. Iemand kan niet wit gemaakt worden en toch zwart blijven. Hij kan niet genezen worden en toch ziek blijven. Evenmin kan iemand gered worden en tegelijk het kwaad blijven liefhebben.

Een dronkaard wordt gered door in Christus te geloven. Dat wil zeggen: hij wordt ervan gered een dronkaard te zijn. Maar als hij vastbesloten is zich toch te blijven bedrinken, is hij er niet van gered en heeft hij niet werkelijk in Jezus geloofd. Een leugenaar kan door het geloof van de leugen gered worden, maar dan houdt hij op met liegen en zorgt hij ervoor de waarheid te spreken. Iedereen kan met een half oog zien dat hij niet van zijn liegen gered kan zijn en toch op zijn oude manier van bedrog en onwaarachtigheid kan doorgaan. Iemand die in vijandschap leeft met een ander, wordt van dat gevoel van vijandschap gered door in de Heere Jezus te geloven. Maar als hij zweert dat hij die haat zal blijven koesteren, is het duidelijk dat hij er niet van gered is. Even duidelijk is het dat hij niet tot zaligheid in de Heere Jezus geloofd

heeft. Waar het om gaat, is verlost te worden van de liefde tot de zonde. Dat is de zekere uitwerking van het vertrouwen op de Zaligmaker. Maar als die uitwerking zo weinig gewenst wordt dat men haar zelfs weigert, dan is al het gepraat over vertrouwen op de Zaligmaker voor de redding loos gepraat.

Iemand gaat naar het kantoor van een scheepvaartmaatschappij en vraagt of hij naar Amerika gebracht kan worden. Men verzekert hem dat er een schip klaarligt. Hij hoeft alleen aan boord te gaan en zal dan spoedig in New York aankomen. 'Maar,' zegt hij, 'ik wil thuis in Engeland blijven en op mijn winkel passen zolang ik de Atlantische Oceaan oversteek.' De agent denkt dat hij met een gek spreekt. Hij zegt hem dat hij zijn weg moet gaan en zijn tijd niet moet verdoen met de dwaas uit te hangen. Doen alsof u Christus vertrouwt om u van de zonde te redden, terwijl u nog vastbesloten bent erin te blijven, is Christus bespotten. Ik smeeek mijn lezer zich niet aan zo'n ontheiliging schuldig te maken. Laat hij niet dromen dat de heilige Jezus de beschermheer van de ongerechtigheid zal zijn.

Ziet u de boom op mijn plaatje? De klimop is er helemaal overheen gegroeid en wurgt hem. Hij zuigt zijn leven eruit en doodt hem. Kan die boom gered worden? De tuinman denkt van wel. Hij wil zijn best doen. Maar voordat hij zijn bijl en zijn mes gaat gebruiken, krijgt hij te horen dat hij de klimop niet mag wegsnijden. 'Ach,' zegt hij, 'dan is het onmogelijk. Het is juist de klimop die de

boom doodt. Als u de boom gered wilt hebben, kunt u de klimop niet sparen. Als u mij vertrouwt om de boom te behouden, moet u mij die dodelijke klimplant ervan laten weghalen.' Is dat geen gezond verstand? Zeker wel. U vertrouwt de boom niet aan de tuinman toe, tenzij u hem toevertrouwt weg te snijden wat voor de boom dodelijk is. Als de zondaar zijn zonde wil houden, moet hij erin sterven. Is hij bereid van zijn zonde gered te worden, dan kan de Heere Jezus dat doen. En Hij zal het ook doen, als de zondaar zijn zaak aan Zijn zorg toevertrouwt.

Wat is dan uw lievelingszonde? Is het een grof vergrijp? Dan zou alleen al de schaamte u ermee moeten doen ophouden. Is het liefde tot de wereld, of mensenvrees, of verlangen naar oneerlijk gewin? Geen van deze dingen zou u er toch mee mogen verzoenen dat u in vijandschap met God leeft, onder Zijn ongenoegen. Is het een menselijke liefde, die als een kanker aan het hart vreet? Kan enig schepsel wedijveren met de Heere Jezus? Is het geen afgoderij om enig aards ding ook maar een ogenblik te laten vergelijken met de Heere God? 'Wel,' zegt iemand, 'als ik de bepaalde zonde opgeef die mij gevangen houdt, lijdt ik ernstige schade in mijn zaak. Het zou mijn vooruitzichten verwoesten en mijn nuttigheid op veel manieren verminderen.' Als dat zo is, dan geven de woorden van de Heere Jezus antwoord op uw geval. Hij gebiedt u uw oog uit te trekken en uw hand of voet af te houwen en van u te werpen, liever dan in de hel geworpen te worden. Het is beter met één oog en met de armste vooruitzichten tot het leven in te gaan, dan al uw

verwachtingen te behouden en buiten Christus te zijn. Beter een kreupele gelovige dan een springende zondaar. Beter levenslang in de achterste gelederen van het leger van Christus te staan dan de voorhoede aan te voeren als hoge officier onder het bevel van de satan. Als u Christus wint, doet het er weinig toe wat u verliest. Ongetwijfeld hebben velen iets moeten lijden waardoor zij voor dit leven verminkt en kreupel werden. Maar als zij daardoor het eeuwige leven zijn ingegaan, hebben zij grote winst gemaakt.

Het komt hierop neer, mijn vriend, zoals bij John Bunyan. Er spreekt nu een stem tot u, die zegt:

| Wilt u uw zonde houden en naar de hel gaan?

| Of

| uw zonde laten en naar de hemel gaan?

Die vraag moet beslist worden voordat u deze plek verlaat. In de Naam van God vraag ik het u: wat zal het zijn? Christus en de zaligheid, of de lievelingszonde en de verdoemenis? Er is geen middenweg. Wachten of weigeren te beslissen komt in de praktijk neer op een vaste beslissing voor de boze. Wie blijft afvragen of hij eerlijk zal zijn of niet, is al van de rechte lijn afgeweken. Wie niet weet of hij van de zonde gereinigd wil worden, geeft blijk van een vuil hart.

Verlangt u er vurig naar elke boze weg op te geven? Dan zal onze Heere Jezus u in staat stellen dat meteen te doen. Zijn genade heeft de richting van uw verlangens al veranderd. Uw hart is in feite vernieuwd. Vertrouw er

daarom op dat Hij u kracht zal geven om tegen de verzoeken te strijden zodra die opkomen, en om dag aan dag de geboden van de Heere te volbrengen. De Heere Jezus is er groot in de kreupele te laten springen als een hert en verlamden in staat te stellen hun bed op te nemen en te wandelen. Hij zal u de kracht geven de slechte gewoonte te overwinnen. Hij zal zelfs de duivel uit u werpen. Ja, al had u zeven duivelen, Hij zou ze meteen kunnen uitdrijven. Er is geen grens aan Zijn macht om te reinigen en te heiligen. Nu u gezond wilt worden, is de grote moeilijkheid weggenomen. Hij Die de wil heeft rechtgezet, kan al uw andere vermogens ordenen en tot Zijn lof in beweging brengen. U zou er niet zo vurig naar verlangd hebben alle zonde op te geven als Hij u niet in het verborgen die kant op had geneigd. Als u nu op Hem vertrouwt, zal duidelijk worden dat Hij een goed werk in u begonnen is. En wij zijn er zeker van dat Hij het zal voortzetten.

Over het opwerpen van vragen

In onze tijd is een eenvoudig, kinderlijk geloof zeldzaam geworden. Gewoon is het juist om niets te geloven en alles in twijfel te trekken. Twijfels zijn er zo volop als bramen, en alle handen en lippen zijn ermee bevuurd. Ik vind het heel vreemd dat mensen moeilijkheden gaan zoeken rond hun eigen behoudenis. Als ik ter dood veroordeeld was en ik ving een zweem van genade op, dan zou ik mijn verstand er zeker niet op zetten om redenen te vinden waarom ik geen gratie zou krijgen. Dat zou ik aan mijn vijanden overlaten. Ik zou heel ergens anders naar uitkijken. Als ik aan het verdrinken was, zou ik eerder naar een strohalm grijpen dan een reddingsboei van mij af duwen. Redeneren tegen het eigen leven is een soort zelfmoord langs een omweg, waaraan alleen een dronken man zich schuldig zou maken. Argumenten aanvoeren tegen de enige hoop is als een dwaas die op een tak zit en die tak doorhakt om zichzelf naar beneden te laten zakken. Wie anders dan een idioot zou dat doen?

Toch lijken velen pleitbezorgers van hun eigen ondergang te zijn. Zij doorzoeken de hele Bijbel naar dreigende teksten. Als ze daarmee klaar zijn, wenden ze zich tot de rede, de filosofie en de scepsis, om de deur voor hun eigen neus dicht te slaan. Dat is toch een armzalige bezigheid voor een verstandig mens.

Velen kunnen tegenwoordig niet helemaal loskomen van godsdienstige gedachten. Toch weten ze de lastige druk van het geweten af te weren door te muggenziften over de grote waarheden van de openbaring. Het Boek van God bevat noodzakelijk grote verborgenheden. Hoe zou de oneindige God immers zo kunnen spreken dat de eindige mens al Zijn gedachten kan bevatten? Maar het is het toppunt van dwaasheid om over die diepe dingen te gaan discussiëren en de eenvoudige waarheden die de ziel behouden, te laten liggen. Het doet denken aan de twee filosofen die over het eten debatteerden en met een lege maag van tafel gingen. Intussen stelde de eenvoudige boer in de hoek geen enkele vraag. Hij hanteerde mes en vork met grote ijver en vervolgde met blijdschap zijn weg. Duizenden zijn nu gelukkig in de Heere, omdat zij het evangelie als kleine kinderen hebben aangenomen. Anderen, die altijd moeilijkheden zien of ze verzinnen, zijn nog even ver verwijderd als ooit van een troostvolle hoop op behoudenis. Ik ken heel wat fatsoenlijke mensen die besloten lijken te hebben nooit tot Christus te komen voordat ze begrijpen hoe de leer van de verkiezing te rijmen is met de vrije uitnodigingen van het evangelie. Dan zou ik net zo goed kunnen besluiten nooit een hap

brood te eten, totdat iemand mij heeft uitgelegd hoe het kan dat God mij in leven houdt en dat ik toch moet eten om te leven. Feit is dat de meesten van ons al ruim genoeg weten. Wat ons werkelijk ontbreekt, is niet licht in het hoofd, maar waarheid in het hart. We hebben geen hulp nodig bij moeilijkheden, maar genade die ons de zonde doet haten en ons verzoening doet zoeken.

Laat ik hier een waarschuwing aan toevoegen tegen het knoeien met het Woord van God. Geen gewoonte kan verderfelijker zijn voor de ziel. Het is een kille, minachtende onbeschaamdheid om te gaan zitten en zijn Maker te verbeteren. Het maakt het hart harder dan de onderste molensteen. We herinneren ons iemand die met een pennenmes in zijn Bijbel te werk ging. Het duurde niet lang of hij had al zijn vroegere overtuigingen opgegeven. Een geest van eerbied is gezond, maar de onbeschaamdheid om het geïnspireerde Woord te bekritisieren, vernietigt elke juiste gezindheid tegenover God.

Stel dat iemand de Schrift eerst met een hoogmoedige, kritische geest heeft behandeld en daarna toch zijn behoefte aan een Verlosser gaat voelen. Dan zal hij vaak merken dat zijn geweten hem in de weg staat. Het belet hem troost te vinden door hem te herinneren aan de manier waarop hij het heilige Woord heeft mishandeld. Het valt hem zwaar om troost te putten uit bijbelgedeelten die hij uit de hoogte heeft behandeld, of zelfs helemaal terzijde heeft geschoven als onwaardig om

er acht op te slaan. In zijn nood lijken de heilige teksten te lachen in zijn verderf. Wanneer de tijd van nood komt, geven de putten die hij met stenen heeft gedicht geen water voor zijn dorst. Pas op dat u, wanneer u een Schriftwoord veracht, niet de enige vriend wegwerpt die u in het uur van doodsangst kan helpen.

Een zekere Duitse hertog liet zich elke morgen door zijn knecht een hoofdstuk uit de Bijbel voorlezen. Wanneer iets niet strookte met zijn oordeel, riep hij streng: 'Hans, streep dat door.' Ten slotte duurde het op een dag heel lang voordat Hans begon te lezen. Hij bladerde wat onhandig in het Boek, totdat zijn meester riep: 'Hans, waarom lees je niet?' Toen antwoordde Hans: 'Meester, er is bijna niets meer over. Het is allemaal doorgestreept!' De ene dag gingen de bezwaren van zijn meester de ene kant op, een andere dag namen ze een andere wending. Telkens werd weer een reeks gedeelten doorgehaald, totdat er niets meer over was om hem te onderwijzen of te troosten. Laten wij niet door vitterige kritiek onze eigen zegeningen vernietigen. Misschien hebben we de beloften die overbodig lijken nog eens nodig. De gedeelten van de Heilige Schrift die het felst door twijfelaars zijn aangevallen, kunnen nog eens onmisbaar blijken voor ons leven zelf. Laten wij daarom de onbetaalbare schat van de Bijbel bewaken en besluiten nooit één enkele regel ervan prijs te geven.

Wat hebben wij te maken met duistere vraagstukken, terwijl onze zielen in gevaar zijn? De weg om aan de

zonde te ontkomen is duidelijk genoeg: ‘die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen.’ God heeft ons niet bespot met een verlossing die we niet kunnen begrijpen. ‘Geloof en leef’ is een gebod dat een zuigeling kan begrijpen en gehoorzamen.

*Twijfel niet meer, maar geloof nu;
vraag niet, maar neem eenvoudig aan.
Laat sluwe twijfels en redeneringen
met Jezus aan het hout genageld zijn.*

Wie door de Geest van God geleid wordt, gaat niet vitten op de Schrift, maar sluit zich meteen aan bij de Heere Jezus. Hij ziet dat duizenden fatsoenlijke, nuchtere mensen, en dan nog wel mensen van het beste karakter, hun alles aan Jezus toevertrouwen. Dan doet hij hetzelfde en maakt een eind aan verder uitstel. Dan is hij begonnen aan een leven dat de moeite waard is, en mag hij alle verdere vrees achter zich laten. Hij mag meteen voortgaan op die hogere en betere manier van leven, die voortkomt uit liefde tot Jezus, de Verlosser. Waarom zou de lezer dat niet meteen doen? Och, deed hij het maar!

Een slager in Newark, New Jersey, kreeg een brief uit zijn oude vaderland Duitsland. Daarin werd hem meegedeeld dat hij door de dood van een familielid een aanzienlijk bedrag had geërfd. Hij was op dat moment een varken aan het uitsnijden. Toen hij de brief gelezen had, rukte hij haastig zijn vuile schort af. Hij bleef niet wachten tot het varkensvlees tot worst was verwerkt, maar verliet de winkel om voorbereidingen te treffen

voor de reis naar Duitsland. Neemt u het hem kwalijk? Of had u liever gezien dat hij in Newark was gebleven bij zijn hakblok en zijn hakmes?

Zie hier hoe het geloof werkt. De slager geloofde wat hem verteld werd en handelde er meteen naar. Een verstandige kerel ook!

God heeft de mens Zijn boodschappen gezonden en hem het goede nieuws van de verlossing verteld. Wanneer iemand gelooft dat het goede nieuws waar is, neemt hij de zegen aan die hem wordt aangekondigd en haast hij zich die te grijpen. Als hij werkelijk gelooft, zal hij Christus meteen aannemen, met alles wat Hij te geven heeft. Hij zal zich afkeren van zijn huidige slechte wegen en op weg gaan naar de Hemelse Stad, waar de volle zegen genoten zal worden. Hij kan niet te snel heilig worden en niet te vroeg de wegen van de zonde verlaten. Als iemand werkelijk kon zien wat zonde is, zou hij ervoor vluchten als voor een dodelijke slang. Hij zou zich verblijden dat Christus Jezus hem ervan bevrijdt.

Zonder geloof geen zaligheid

Sommigen vinden het hard dat er voor hen niets anders dan verderf is als zij niet in Jezus Christus willen geloven. Maar als u even nadenkt, zult u zien dat het rechtvaardig en redelijk is. Ik neem aan dat een mens zijn krachten op geen andere manier op peil kan houden dan door te eten. Stel dat u zegt: 'Ik eet nooit meer, ik veracht dat dierlijke gedoe.' Dan kunt u naar Madeira gaan of door alle landen reizen (als u tenminste lang genoeg leeft!). Maar u zou heel zeker ontdekken dat geen klimaat en geen lichaamsbeweging u in leven kan houden als u voedsel weigert. Zou u dan klagen: 'Het is hard dat ik moet sterven omdat ik niet in eten geloof'? Het is niet onrechtvaardig dat u moet sterven als u zo dwaas bent om niet te eten. Met geloven is het precies zo. 'Geloof, en u bent behouden.' Wilt u niet geloven, dan is het niet hard dat u verloren gaat. Het zou juist heel vreemd zijn als het anders was.

Een man met dorst staat voor een bron. 'Nee,' zegt hij, 'zolang ik leef, raak ik geen druppel vocht aan. Kan ik mijn

dorst niet op mijn eigen manier lessen?’ Wij zeggen hem: nee, hij moet drinken of sterven. Hij zegt: ‘Ik zal nooit drinken, maar het is hard dat ik daarom moet sterven. Het is bekrompen en wreed om mij zoiets te zeggen.’ Hij heeft ongelijk. Zijn dorst is het onvermijdelijke gevolg van het veronachtzamen van een natuurwet. Ook u moet geloven of sterven. Waarom zou u weigeren het gebod te gehoorzamen? Drink, man, drink! Neem Christus aan en leef. Daar is de weg van de zaligheid, en om die in te gaan moet u op Christus vertrouwen. Maar er is niets hards aan het feit dat u moet omkomen als u niet op de Verlosser wilt vertrouwen.

Hier is een man op zee. Hij heeft een zeekaart. Als hij die goed bestudeert, zal ze hem met behulp van het kompas naar het einde van zijn reis leiden. De poolster glanst tussen de scheuren in het wolkendek door, en ook die zal hem helpen. ‘Nee,’ zegt hij, ‘ik wil niets met uw sterren te maken hebben. Ik geloof niet in de noordpool. Ik let niet op dat dingetje in dat doosje. De ene naald is net zo goed als de andere. Ik heb geen vertrouwen in uw kaart en ik wil er niets mee te maken hebben. De zeevaartkunde is alleen maar een hoop onzin, door mensen bedacht met geen ander doel dan geld te verdienen. Ik laat me er niet door beetnemen.’ De man bereikt de haven nooit, en hij zegt dat het ‘heel hard is, heel hard’. Ik vind van niet. Sommigen van u zeggen: ‘Ik ga de Schrift niet lezen. Ik ga niet luisteren naar uw praatjes over Jezus Christus. Ik geloof niet in zulke dingen.’ Dan zegt Jezus: ‘Die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd

worden.' 'Dat is heel hard,' zegt u. Maar dat is het niet. Het is niet harder dan het feit dat u uw haven niet bereikt als u het kompas en de poolster verwerpt. Er is niets aan te doen. Het moet zo zijn.

U zegt dat u niets te maken wilt hebben met Jezus en Zijn bloed, en u wuift alle godsdienst weg. U zult merken dat het moeilijk is om deze dingen weg te lachen wanneer u gaat sterven. Dan moet het klamme zweet van uw voorhoofd worden geveegd, en bonst uw hart tegen uw ribben alsof het eruit wil springen en wegvliegen van God. O ziel, dan zult u ontdekken dat die zondagen, die kerkdiensten en dit oude Boek iets meer en iets beters waren dan u dacht. U zult zich erover verbazen dat u zo onnozel was om ook maar één echte hulp tot behoudenis te verwaarlozen. Maar boven alles: wat een wee zal het zijn dat u Christus hebt verwaarloosd, die Poolster Die alleen de zeeman naar de haven van rust kan leiden!

Waar woont u? Misschien woont u aan de overkant van de rivier en moet u een brug over voordat u thuis kunt komen. U bent zo dwaas geweest om het idee te koesteren dat u niet in bruggen gelooft, ook niet in boten, en zelfs niet in het bestaan van zoiets als water. U zegt: 'Ik ga over geen enkele brug van u en ik stap in geen enkele boot van u. Ik geloof niet dat er een rivier is, of dat er zoiets als water bestaat.' U gaat naar huis en komt al snel bij de oude brug, maar u wilt er niet overheen. Daar ligt een boot, maar u bent vastbesloten er niet in te stappen. Daar is de rivier, en u besluit die niet op de

gewone manier over te steken. En toch vindt u het heel hard dat u niet thuis kunt komen. Er moet iets uw verstand hebben aangetast, want als u bij uw zinnen was, zou u het niet zo hard vinden. Als iemand niet wil doen wat nodig is om een bepaald doel te bereiken, hoe kan hij dan verwachten dat hij dat doel bereikt?

U hebt vergif ingenomen. De dokter brengt een tegengif en zegt: 'Neem het snel in, anders sterft u. Maar als u het snel inneemt, sta ik ervoor in dat het vergif onschadelijk wordt gemaakt.' 'Maar,' zegt u, 'nee, dokter, ik geloof niet in tegengif. Laat alles zijn beloop hebben. Ieder moet zijn eigen boontjes maar doppen. Ik wil niets met uw geneesmiddel te maken hebben. Bovendien geloof ik niet dat er een middel bestaat tegen het vergif dat ik heb ingenomen. En wat meer is: het kan mij niet schelen of het er is of niet.'

Welnu, meneer, u zult sterven. En wanneer de lijkschouwer een onderzoek naar uw dood instelt, zal de uitspraak luiden: 'Eigen schuld!' Zo zal het ook u vergaan als u het evangelie van Jezus Christus hebt gehoord en zegt: 'Ik ben veel te vooruitstrevend om iets te maken te willen hebben met dat ouderwetse idee van plaatsvervangende. Ik let niet op het gepraat van de prediker over offer en bloedvergieten.' Wanneer u dan omkomt, zal uw geweten ten slotte zitting hebben in het gerechtelijk onderzoek van de Koning. Zijn uitspraak zal dan luiden: 'Zelfmoord: hij heeft zijn eigen ziel vernietigd.'

Zo zegt het oude Boek: 'Het heeft u bedorven, o Israel!'
Lezer, ik smeed u: doe dat niet.

Aan hen die geloofd hebben

Vrienden, als u nu begonnen bent op de Heere te vertrouwen, vertrouw dan volkomen op Hem. Laat uw geloof het meest werkelijke en praktische in uw hele leven zijn. Vertrouw de Heere niet alleen met wat vrome gevoelens over een paar grote geestelijke zaken. Vertrouw Hem voor alles en voor altijd, zowel voor de tijd als voor de eeuwigheid, voor lichaam en voor ziel. Zie hoe de Heere de aarde ophangt aan niets anders dan Zijn eigen woord! Ze heeft stut noch pilaar. Die grote boog van de hemel daarboven staat zonder steunbeer en zonder houten formeel. De Heere kan en zal alle druk dragen die het geloof ooit op Hem kan leggen. De grootste moeilijkheden zijn licht voor Zijn macht, en de duisterste verborgenheden zijn helder voor Zijn wijsheid. Vertrouw God tot aan het gevest. Leun, en leun zwaar. Ja, leg uw volle gewicht en elk ander gewicht op de Machtige Jakobs.

De toekomst kunt u gerust aan de Heere overlaten, Die altijd leeft en nooit verandert. Het verleden is nu in

de hand van uw Heiland. U zult er nooit om veroordeeld worden, wat het ook geweest mag zijn, want de Heere heeft uw ongerechtigheden in de diepten van de zee geworpen. Geloof op dit moment in uw huidige voorrechten. U bent behouden. Als u in de Heere Jezus gelooft, bent u uit de dood overgegaan in het leven, en u bent behouden. In de tijd van de slavernij bracht een dame haar zwarte dienstmeid mee aan boord van een Engels schip. Lachend zei ze tegen de kapitein: 'Als tante Chloe en ik naar Engeland gingen, zou zij dan vrij zijn, denk ik?' 'Mevrouw,' zei de kapitein, 'zij is nu al vrij. Op het moment dat zij aan boord van een Brits schip kwam, was zij vrij.' Toen de zwarte vrouw dat wist, verliet zij het schip niet, mooi niet. Het was niet de hoop op vrijheid die haar vrijmoedig maakte, maar het feit van de vrijheid. Zo hoopt u nu niet slechts op het eeuwige leven, maar: 'Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven.' Aanvaard dit als een feit dat in het heilige Woord is geopenbaard, en begin u er dan ook over te verblijden. Redeneer er niet over en trek het niet in twijfel. Geloof het en spring op van vreugde.

Ik wil dat mijn lezer, nu hij in de Heere Jezus gelooft, gelooft voor een eeuwige behoudenis. Neem geen genoegen met het idee dat u een nieuwe geboorte kunt ontvangen die weer uitdooft, een hemels leven dat weer afloopt, of een vergeving die weer wordt ingetrokken. De Heere Jezus geeft Zijn schapen het eeuwige leven. Rust niet voordat u het hebt. Als het eeuwig is, hoe kan het dan uitdoven? Laat u door en door behouden worden, voor de

eeuwigheid. Er is 'onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God'. Laat u niet afschepen met een tijdelijke verandering, met een soort genade die alleen bloeit om te verwelken. U stapt nu in de trein van de genade: neem een kaartje helemaal tot het eindstation. Ik heb geen opdracht om u een behoudenis voor een tijd te prediken. Het evangelie dat ik u moet voorhouden, luidt: 'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.' Hij zal gered worden van de zonde, van het terugvallen in de zonde en van het afwijken naar de brede weg. Moge de Heilige Geest u leiden om voor niets minder dan dat te geloven.

'Bedoelt u,' zegt iemand, 'dat ik moet geloven dat ik behouden zal worden, welke zonde ik ook verkies te doen, als ik maar eenmaal op Christus vertrouw?' Zoiets heb ik nooit gezegd. Ik heb de ware behoudenis beschreven als een grondige verandering van het hart, zo ingrijpend dat ze uw smaak en verlangens verandert. En ik zeg: als zo'n verandering door de Heilige Geest in u is gewerkt, zal ze blijvend zijn. Want het werk van de Heere is niet als het goedkope werk van deze tijd, dat al snel in stukken valt. Vertrouw erop dat de Heere u bewaart, hoe lang u ook leeft en hoe zwaar u ook wordt verzocht, en: 'U geschiede naar uw geloof.' Geloof in Jezus voor het eeuwige leven.

Och, dat u de Heere ook mag vertrouwen voor al het lijden van deze tegenwoordige tijd! In de wereld zult u verdrukking hebben. Leer door het geloof te weten dat

alle dingen medewerken ten goede, en onderwerp u dan aan de wil van de Heere. Kijk eens naar een schaap dat geschoren wordt. Als het heel stil ligt, zal de schaar het geen pijn doen. Als het tegenspartelt of zelfs maar terugdeinst, kan het geprikt worden. Verneder u onder de hand van God, en de verdrukking zal haar scherpte verliezen. Eigenwil en gemopper bezorgen ons honderd keer meer verdriet dan onze verdrukkingen zelf. Geloof uw Heere zo dat u er zeker van bent dat Zijn wil veel beter moet zijn dan de uwe. Dan onderwerpt u zich er niet alleen aan, maar verblijdt u zich er zelfs in.

Vertrouw de Heere Jezus wat betreft de heiligmaking. Sommige vrienden lijken te denken dat de Heere Jezus hen niet geheel en al kan heiligen, naar geest, ziel en lichaam. Daarom geven zij gewillig toe aan deze of gene zonde, in de veronderstelling dat er niets aan te doen is. Ze menen dat ze de duivel in die bepaalde vorm schatting moeten betalen zolang zij leven. Buig uw nek niet laaghartig in slavernij onder welke zonde ook, maar sla hard toe voor de vrijheid. Of het nu om toorn gaat, of ongeloof, of luiheid, of welke andere vorm van ongerechtigheid ook: door Gods genade zijn wij in staat de Kanaäniet te verdrijven. En wat meer is, wij moeten hem verdrijven. Geen deugd is onmogelijk voor wie in Jezus gelooft, en geen zonde hoeft de overwinning over hem te behalen. Er staat immers geschreven: 'De zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.' Geloof voor hoge graden van blijdschap in de Heere en van gelijkvormigheid aan Jezus.

Ga voort om deze kostbare dingen volledig in bezit te nemen, want zoals u gelooft, zo zal het u geschieden. 'Alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft.' Wie de voornaamste van de zondaren is, kan nog in niets onderdoen voor de grootste van de heiligen.

Besef vaak wat de vreugde van de hemel is. Dat is groots geloof, en toch is het niet meer dan wat wij behoren te hebben. Binnen heel korte tijd zal wie in de Heere Jezus gelooft, bij Hem zijn waar Hij is. Dit hoofd zal een kroon dragen. Deze ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid. Deze oren zullen Zijn eigen dierbare stem horen. Deze ziel zal in de heerlijkheid zijn, en dit arme lichaam zal uit de doden worden opgewekt en in onverderfelijkheid met de vervolmaakte ziel worden verenigd! Heerlijkheid, heerlijkheid, heerlijkheid! En zo dichtbij, zo zeker. Laten wij nu al de muziek instuderen en alvast van de gelukzaligheid proeven!

Maar iemand roept: 'We zijn er nog niet.' Nee, maar het geloof vervult ons met vreugde over het gezegende vooruitzicht, en intussen ondersteunt het ons onderweg. Lezer, ik verlang ernaar dat u vast gelooft in de Heere alleen. Ik wil dat u helemaal op de rots komt te staan en niet met één voet in het zand blijft. Vertrouw God in dit sterfelijke leven voor alle dingen, en vertrouw Hem alleen. Dit is de manier om te leven. Ik weet het uit ervaring. Gods ontblote arm is ruim genoeg om op te leunen.

Ik zal u iets vertellen uit de ervaring van een oude landarbeider die ik eens kende. Hij was godvrezend boven velen en werd heel diep door de Geest onderwezen. Mijn plaatje zal u laten zien wat voor man hij was: groot in heggen snoeien en sloten graven, maar groter in eenvoudig vertrouwen. Zo beschreef hij het geloof: ‘Het was een bittere winter. Ik had geen werk en geen brood in huis. De kinderen huilden. De sneeuw lag hoog en mijn weg was donker. Mijn oude baas had gezegd dat ik wat hout mocht halen als ik het nodig had. Dus dacht ik dat een vuurtje de arme kinderen zou verwarmen, en ik ging met mijn kapmes op pad om brandhout te halen. Ik stond bij een diepe sloot vol sneeuw, die er vele voeten diep in was gewaaid. Eigenlijk wist ik niet hoe diep. Terwijl ik naar een stuk hout uithaalde, glipte het kapmes uit mijn hand en verdween recht in de sneeuw, waar ik het nooit meer zou kunnen vinden. Daar stond ik, zonder eten, zonder vuur, en het kapmes was weg. Toen was het alsof iets tegen mij zei: “Will Richardson, kun je God nu vertrouwen?” En mijn hele ziel zei: “Dat kan ik.”’ Dat is waar geloof: het geloof dat de Heere vertrouwt wanneer het kapmes weg is. Het geloof dat God gelooft wanneer alle uiterlijke schijn Hem tegenspreekt. Het geloof dat gelukkig is met God alleen, wanneer alle vrienden u de rug toekeren. Beste lezer, mogen u en ik dit kostbare geloof hebben, dit echte geloof, dit geloof dat God eert! De waarheid van de Heere verdient het. Zijn liefde maakt er aanspraak op. Zijn trouw dwingt het af. Gelukkig is wie

dit geloof heeft! Hem heeft de Heere lief, en de wereld zal dat moeten erkennen voordat alles voorbij is.

Het allerbeste geloof is per slot van rekening een alledaags geloof. Het geloof dat te maken heeft met brood en water, jassen en kousen, kinderen en vee, huishuur en weer. De verfijnde suikerbakkersgodsdienst die alleen beschikbaar is op zondag, in salonbijeenkomsten en bij bijbellezingen, zal nooit een ziel naar de hemel brengen. Dat gebeurt pas als het leven één lange conferentie wordt en er zeven sabbatten in een week zijn. Het geloof doet zijn uiterste best wanneer het vele jaren lang voortploetert, maand na maand. Dan vertrouwt het de Heere aangaande de zieke echtgenoot, de dochter die achteruitgaat, de zaak die terugloopt, de onbekeerde vriend en dergelijke dingen.

Het geloof helpt ons ook de wereld te gebruiken zonder haar te misbruiken. Het is goed in hard werken en in de dagelijkse plicht. Het is geen engelachtig iets voor hemelen en sterren, maar een menselijke genade, thuis in keukens en werkplaatsen. Het is een soort meid-voor-alles, thuis in elk soort arbeid en in elke stand van het leven. Het is een genade voor elke dag, het hele jaar door. Heilig vertrouwen op God zit nooit zonder werk. De waar van het geloof wordt aan het hemelse hof zo gewaardeerd dat het geloof altijd wel een of ander mooi stuk op de draaischijf of in de oven heeft. Mensen denken dat helden alleen bij bijzondere gelegenheden gevormd worden, een of twee keer in een eeuw. Maar in werkelijkheid zijn de

beste helden van eenvoudig huisgesponnen stof. Ze zijn vaker in de verborgenheid weggestopt dan door de openbare aandacht op een podium gezet. Vertrouwen op de levende God is het edelmetaal waaruit heldenmoed wordt gemunt. Volharding in goeddoen is een van de akkers waarop het geloof geen bloemen kweekt, maar de tarwe van zijn oogst. Voortploeteren in zwaar werk, een gezin grootbrengen van een paar shilling per week, voortdurende pijn geduldig dragen, enzovoort: dat zijn de heldendaden waardoor God wordt verheerlijkt door het gewone voetvolk onder Zijn gelovigen.

Lezer, u en ik zullen het hierover eens zijn: we willen niet smachten naar grootheid, maar we zullen ernaar verlangen goed te zijn. Daarvoor zullen wij steunen op de Heere, onze God, Wiens wij zijn en Die wij dienen. Wij zullen vragen of wij heilig gemaakt mogen worden, elke dag van de week. Wij zullen tot onze God evenveel bidden over onze dagelijkse bezigheden als over de zaligheid van onze ziel. Wij zullen Hem vertrouwen wat betreft onze boerderij, onze knollen en onze koeien, net zo goed als wat betreft onze geestelijke voorrechten en onze hoop op de hemel. De Heere Jehova is onze huisgod, Jezus is onze Broeder, in de benauwdheid geboren, en de Heilige Geest is onze Trooster in elk uur van beproeving. Wij hebben geen ongenaakbare God. Hij hoort, Hij ontfermt Zich, Hij helpt. Laten wij Hem vertrouwen zonder onderbreking, zonder twijfel, zonder aarzeling. Het leven van het geloof is het leven binnen Gods enge poort. Hebben wij tot nu toe bevend buiten gestaan, in de wijde wereld van het

ongeloof? Moge de Heilige Geest ons dan nu in staat stellen de grote, beslissende stap te zetten en voor eens en altijd te zeggen: 'Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.'

© 2026 Teun van der Plas

Alle rechten voorbehouden.

De Nederlandse vertaling van 'Around the Wicket Gate' van Charles H. Spurgeon is een uitgave van Teun van der Plas. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de vertaler.